

จรรยาบรรณในการทำการประมง
อย่างรับผิดชอบ

CODE OF CONDUCT
FOR
RESPONSIBLE FISHERIES

Food
and
Agriculture
Organization
of
the
United
Nations

จรรยาบรรณ
ในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบ

สำนักงานประจําภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก
องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ
กรุงเทพมหานคร, 2542

ถ้อยคำที่ใช้และเนื้อหาที่นำเสนอในเอกสารฉบับนี้มิได้แสดงถึง
ความคิดเห็นใดใดในส่วนขององค์การอาหารและเกษตรแห่งประชาชาติ
ที่เกี่ยวกับสถานภาพทางกฎหมายของประเทศหนึ่งประเทศใด ขอบเขตดินแดน
เมืองหรือท้องที่ หรือผู้มีสิทธิอำนาจควบคุมดูแล
ตลอดจนการกำหนดเขตชายแดนหรือพรมแดนใดใด

สงวนลิขสิทธิ์

ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของเอกสารนี้ไปจัดพิมพ์หรือเผยแพร่
โดยวิธีการใดใดโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน
การขออนุญาตนั้นจักต้องแจ้งวัตถุประสงค์และขอบเขตในการนำไปใช้
ต่อผู้อำนวยการกองสารสนเทศ องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ
หรือหัวหน้าฝ่ายประมง สำนักงานองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ
ประจำภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก กรุงเทพมหานคร 10200
@FAO 1995

คำนำ

ในปัจจุบัน ปัญหาทางการประมงได้แพร่ขยายอย่างรวดเร็วทั่วโลก อันเนื่องมาจากความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ นับตั้งแต่แหล่งน้ำจืดต่าง ๆ พื้นที่ชายฝั่งและทรัพยากรสัตว์น้ำในทุกแหล่งจากการประมงมากเกินไป รวมทั้งการใช้วิธีการประมงนอกพิกัดต่าง ๆ ในขณะเดียวกัน ได้มีความต้องการอาหารสัตว์น้ำเพิ่มมากขึ้น ทั้งโดยการเพิ่มจำนวนประชากร การเพิ่มค่านิยม และความต้องการในตลาดโลกโดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว การขยายตัวของ การประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพื่อสนองความต้องการเหล่านี้ มีผลทำให้บรรดาประเทศสมาชิกต่าง ๆ ขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ เรียกร้องให้เร่งพัฒนาแนวคิดทางการประมงอย่างรับผิดชอบและจัดทำจรรยาบรรณในการทำการประมงขึ้นเพื่อใช้เป็นกรอบในการปฏิบัตินับตั้งแต่ พ.ศ. 2534 ซึ่งองค์การอาหารและเกษตรได้จัดประชุมเกี่ยวกับการจัดทำจรรยาบรรณนี้ขึ้นหลายครั้งในระหว่าง พ.ศ. 2535-2538 จนในที่สุด การประชุมสมัชชาสมัยที่ 28 ขององค์การอาหารและเกษตรได้ให้ความเห็นชอบต่อจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบนี้โดยเอกฉันท์เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2538

ผู้แทนประเทศไทยได้มีส่วนร่วมโดยใกล้ชิดในการจัดทำจรรยาบรรณนี้มาตั้งแต่เริ่มแรก ความพยายามของดร. กิจจา ใจเย็นและคุณบุญเลิศ ผาสุก ซึ่งเป็นผู้แทนจากกรมประมงนั้น ได้เป็นที่ประจักษ์ในการปกป้องสงวนรักษาสีทธิของชาวประมงไทย ในขณะเดียวกันก็ต้องให้มีการจัดการประมงในลักษณะที่สนองความต้องการได้ตามขอบเขตที่ทรัพยากรสามารถอำนวยให้ เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยั่งยืนต่อการประมงไทยต่อไป ครั้นเมื่อจรรยาบรรณนี้ได้เป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกและรัฐบาลต่าง ๆ ได้ให้คำมั่นที่จะส่งเสริมการปฏิบัติตามจรรยาบรรณนี้ในประเทศของตน ดังที่ได้นำปฏิญญากรุงโรม พ.ศ. 2542 มาผนวกไว้ท้ายเล่มเพื่อทราบกันแล้ว กรมประมงจึงได้ริเริ่มจัดแปลจรรยาบรรณนี้เป็นภาษาไทยเพื่อให้ทราบโดยทั่วกัน

การจัดทำจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบต่อภาษาไทยนี้ ได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้, สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย, สมาคมผู้ผลิตอาหารสำเร็จรูป และกลุ่มบริษัทศิริชัยการประมงจำกัด ข้าพเจ้าขอแสดงความชื่นชมต่อความมานะอุตสาหะในการแปลจรรยาบรรณนี้ของคุณพวงทอง อ่อนอุระ หัวหน้ากลุ่มกฎหมายระหว่างประเทศ และคุณสิริตางค์ อันโสภา แห่งกองกฎหมายและสนธิสัญญา กรมประมง และต่อภาคเอกชนทุกฝ่ายที่ได้มีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดพิมพ์เอกสารนี้ อันแสดงถึงเจตนารมณ์ที่ดีในการมีส่วนร่วมเพื่อก่อให้เกิดการประมงอันยั่งยืนของไทยสืบต่อไป

วีระวัฒน์ หงสกุล

เจ้าหน้าที่อาวุโสด้านการประมง

องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ

สารบัญ

		หน้า
ความนำ		vii
บทนำ		1
มาตรา 1	ลักษณะและขอบเขตของจรรยาบรรณ	1
มาตรา 2	วัตถุประสงค์ของจรรยาบรรณ	2
มาตรา 3	ความสัมพันธ์ระหว่างตราสารระหว่างประเทศอื่นๆ	2
มาตรา 4	การใช้ปฏิบัติ การติดตามผลและการแก้ไขปรับปรุง	3
มาตรา 5	ความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา	3
มาตรา 6	หลักการทั่วไป	4
มาตรา 7	การจัดการประมง	7
มาตรา 8	การปฏิบัติการประมง	14
มาตรา 9	การพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ	20
มาตรา 10	การผสมผสานการประมงกับการจัดการพื้นที่ชายฝั่ง	23
มาตรา 11	การแปรรูปสัตว์น้ำภายหลังการจับและการค้า	24
มาตรา 12	การวิจัยทางการประมง	28
ภาคผนวก		
ภาคผนวก 1	ภูมิหลังและการจัดทำจรรยาบรรณ	31
ภาคผนวก 2	มติที่ประชุมสมัชชาองค์การอาหารและเกษตร สหประชาชาติ 28	37
ภาคผนวก 3	ปฏิญญากรุงโรมว่าด้วยการปฏิบัติตามจรรยาบรรณในการ ทำการประมงอย่างรับผิดชอบ	39

ความนำ

นับแต่อดีตกาล การประมงได้เป็นแหล่งอาหารหลักของมนุษยชาติ และช่วยจัดหาการว่าจ้างงานและผลกำไรด้านเศรษฐกิจให้แก่ผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้ ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรสัตว์น้ำนั้นถือกันว่าเป็นขวัญอันไม่จำกัดปริมาณจากธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่มีความรู้เพิ่มขึ้นและมีการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องของการประมงภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ความเชื่อนี้ได้เลือนลางลงด้วย ต้องเผชิญกับความเป็นจริงที่ว่าแม้ว่าทรัพยากรสัตว์น้ำจะสามารถเกิดขึ้นใหม่ได้ แต่มิได้มีอยู่ได้ตลอดไป และจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการอย่างเหมาะสมเพื่อให้ทรัพยากรดังกล่าวสามารถให้ผลผลิตเพื่อส่งเสริมด้านโภชนาการและความเป็นอยู่ที่ดีด้านสังคมและเศรษฐกิจสำหรับประชากรโลกที่ยังคงขยายตัวอย่างยั่งยืนสืบไป

การริเริ่มใช้เขตเศรษฐกิจจำเพาะอย่างกว้างขวางตอนกลางทศวรรษ 2513 และการยอมรับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลใน พ.ศ.2525 หลังจากที่ได้โต้แย้งกันมานานนั้น ทำให้เกิดมีกรอบใหม่เพื่อการจัดการทรัพยากรประมงทะเลที่ดียิ่งขึ้น ระบบกฎหมายใหม่สำหรับมหาสมุทรนี้ได้มอบสิทธิและความรับผิดชอบในการจัดการและการใช้ทรัพยากรประมงภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่มากกว่าร้อยละ 90 ของการประมงทะเลโลกให้แก่รัฐชายฝั่ง การขยายเขตอำนาจแห่งชาติเช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็น แต่ยังเป็นก้าวไปอย่างไม่สมบูรณ์ต่อการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพและการพัฒนาอย่างยั่งยืน รัฐชายฝั่งหลายแห่งยังคงเผชิญกับสิ่งที่ท้าทายหนักด้วย ขาดประสบการณ์และทรัพยากรทั้งในด้านการเงินและด้านกายภาพ ในขณะที่รัฐเช่นว่านั้นพยายามที่จะแสวงหาผลประโยชน์มากยิ่งขึ้นจากการประมงภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน

เมื่อไม่นานมานี้ การประมงของโลกได้กลายเป็นภาคอุตสาหกรรมอาหารที่พัฒนาตามความต้องการของตลาดและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และรัฐชายฝั่งได้เร่งรัดดำเนินการเพื่อใช้ความได้เปรียบในโอกาสใหม่นี้โดยการลงทุนสร้างกองเรือประมงและโรงงานแปรรูปที่ทันสมัยเพื่อตอบสนองการขยายตัวของความต้องการสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำในตลาดโลก อย่างไรก็ตาม ภายในช่วงปลายทศวรรษ 2523 ก็เริ่มเห็นได้ชัดว่าทรัพยากรประมงไม่สามารถเผชิญกับการใช้ประโยชน์ที่มักขาดการควบคุมและการพัฒนาอย่างเร่งรีบนี้อีกต่อไปได้ และจำเป็นจะต้องหาวิธีการใหม่เพื่อจัดการประมงที่รวมการอนุรักษ์และการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมเอาไว้ด้วย สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงเมื่อมีการบ่งชี้ว่าการประมงในทะเลหลวงโดยไม่มีกฎข้อบังคับควบคุมนั้น มีบางกรณี

เกี่ยวข้องกับประชากรสัตว์น้ำชนิดที่อยู่ระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและชนิดที่อพยพย้ายถิ่นไกล ซึ่งมีอยู่ทั้งในและนอกเขตเศรษฐกิจจำเพาะ อันเป็นเรื่องที่กำลังได้รับความสนใจและห่วงใยเพิ่มมากยิ่งขึ้น

คณะกรรมการด้านการประมง (COFI) ในการประชุมสมัยที่ 19 ซึ่งจัดขึ้นในเดือนมีนาคม พ.ศ.2534 นั้นได้เรียกร้องให้มีการพัฒนาแนวความคิดใหม่ๆ ที่จะนำไปสู่การประมงอย่างรับผิดชอบและยั่งยืนตลอดไป ในเวลาต่อมาได้มีการจัดประชุมนานาชาติเรื่องการทำประมงอย่างรับผิดชอบขึ้น ณ เมืองแคนคูน (เม็กซิโก) ใน พ.ศ.2535 ในการประชุมครั้งนี้ได้มีการร้องขอให้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติจัดทำจรรยาบรรณสากลขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางผลของการประชุมนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปฏิญญาแห่งแคนคูน (Declaration of Cancun) เป็นการริเริ่มที่สำคัญที่ได้นำเสนอต่อการประชุมสหประชาชาติด้านสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UNCED) ใน พ.ศ.2535 โดยเฉพาะแผนปฏิบัติการตามวาระที่ 21 หลังจากนั้นองค์การสหประชาชาติได้จัดการประชุมเรื่องประชากรสัตว์น้ำชนิดอยู่ระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวงและชนิดที่อพยพย้ายถิ่นไกลขึ้น โดยมีองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติให้การสนับสนุนด้านข้อมูลทางวิชาการ ต่อมาในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2536 ที่ประชุมสมัชชาขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ 27 ได้รับรองความตกลงเพื่อส่งเสริมการควบคุมเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวง ให้ปฏิบัติตามมาตรการสากลเพื่อการอนุรักษ์และจัดการประมง

โดยคำนึงถึงเรื่องข้างต้นและการพัฒนาที่สำคัญอื่นๆ ในการประมงโลก องค์การบริหารขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติจึงได้เสนอแนะให้จัดร่างจรรยาบรรณสากลในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ ซึ่งควรสอดคล้องกับข้อตกลงข้างต้นและกำหนดหลักการต่างๆ และมาตรฐานที่ควรใช้ในการอนุรักษ์ จัดการ และการพัฒนาการประมงทั้งปวงในรูปแบบที่มีใช้การบังคับใช้ จรรยาบรรณที่ได้จัดทำนี้จะเป็นกรอบสำหรับการดำเนินงานทั้งในระดับชาติและระดับสากลเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำอย่างยั่งยืนและกลมกลืนไปกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งจรรยาบรรณนี้ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ โดยที่ประชุมสมัชชาขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ.2538

โดยภาระหน้าที่ องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติมุ่งมั่นที่จะช่วยเหลือรัฐสมาชิกต่างๆ โดยเฉพาะประเทศที่กำลังพัฒนา ในการนำจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบนี้ไปใช้ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ และจะรายงานต่อชุมชนสหประชาชาติให้ทราบถึงความก้าวหน้าที่ได้รับและงานที่ต้องทำต่อไป

จรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบ

บทนำ

การประมงรวมทั้งการเพาะเลี้ยงนั้นเป็นบ่อเกิดที่สำคัญของอาหาร การจ้างงาน การพักผ่อนหย่อนใจ การค้า และความเป็นอยู่ที่ดีทางเศรษฐกิจสำหรับประชาชนทั่วโลก ทั้งในคนรุ่นปัจจุบันและอนาคต และด้วยเหตุนี้ การประมงจึงต้องดำเนินกิจกรรมด้วยความรับผิดชอบต่อ จรรยาบรรณนี้ได้กำหนดหลักการและมาตรฐานสากลที่พึงประพฤติปฏิบัติอย่างรับผิดชอบต่อ เพื่อให้มั่นใจในการอนุรักษ์ การจัดการ และการพัฒนาทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพด้วยเช่นกัน จรรยาบรรณตระหนักถึงความสำคัญด้านโภชนาการ เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมของการประมง รวมทั้งผลประโยชน์ของทุกคนที่เกี่ยวข้องกับภาคประมง จรรยาบรรณจึงได้นำลักษณะทางชีววิทยาของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนผลประโยชน์ของผู้บริโภคและผู้ใช้ทรัพยากรอื่นๆ มาพิจารณาประกอบ ซึ่งรัฐทั้งหลายและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประมงทั้งหมดควรจะสนับสนุนการปฏิบัติตามจรรยาบรรณนี้เพื่อให้บรรลุผล

มาตรา 1 ลักษณะและขอบเขตของจรรยาบรรณ

- 1.1 จรรยาบรรณนี้มีเพื่อให้ใช้ด้วยความสมัครใจ อย่างไรก็ตาม บางส่วนของจรรยาบรรณมีพื้นฐานตามกฎหมายของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2525 จรรยาบรรณยังประกอบด้วยบทบัญญัติต่างๆ ซึ่งอาจจะหรือได้มีผลผูกพันไปแล้วโดยตราสารอื่นซึ่งก่อพันธกรณีทางกฎหมายระหว่างภาคี อาทิ เช่น ความตกลงเพื่อส่งเสริมการควบคุมเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวงให้ปฏิบัติตามมาตรการสากลเพื่อการอนุรักษ์และจัดการประมง พ.ศ.2536 ตามมติของการประชุมสมัชชาของ เอฟ เอ โอ ที่ 15/93 วรรค 3 ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของจรรยาบรรณนี้
- 1.2 จรรยาบรรณมีขอบเขตครอบคลุมทั่วโลกและมุ่งหมายต่อประเทศทั้งที่เป็นสมาชิกและไม่ใช้สมาชิกขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ องค์การประมง องค์การระดับ อนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรของรัฐหรือองค์กรเอกชนก็ตาม รวมทั้งบุคคลทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรประมง การจัดการ และการพัฒนาการประมง อาทิเช่น ชาวประมง ผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการแปรรูปและการตลาดของสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ รวมทั้งผู้ใช้สิ่งแวดล้อมทางน้ำที่เกี่ยวข้องกับการประมงอื่นๆ
- 1.3 จรรยาบรรณกำหนดหลักการและมาตรฐานที่สามารถนำไปใช้ได้กับการอนุรักษ์ การจัดการและการพัฒนาการประมงทั้งหมด จรรยาบรรณยังครอบคลุมถึงการจับ กระบวนการแปรรูปและการค้าสัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ การปฏิบัติการประมง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การวิจัยทางการประมง และการผสมผสานการประมงในกับการจัดการพื้นที่ชายฝั่งด้วย
- 1.4 การอ้างถึงรัฐต่างๆ ในจรรยาบรรณฉบับนี้รวมถึงประชาคมยุโรปในเรื่องที่เกี่ยวข้อง และคำว่า การประมงหมายรวมทั้งการประมงโดยการจับ และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

มาตรา 2 วัตถุประสงค์ของจรรยาบรรณ

วัตถุประสงค์ของจรรยาบรรณ คือ เพื่อ :

- ก) กำหนดหลักการที่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องของกฎหมายระหว่างประเทศสำหรับการทำประมงและกิจกรรมการประมงอย่างรับผิดชอบ โดยคำนึงถึงเนื้อหาทั้งในแง่ชีววิทยา เทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการพาณิชย์ที่เกี่ยวข้องทั้งปวง
- ข) กำหนดหลักการและเงื่อนไขสำหรับการวางนโยบายของชาติและการนำไปปฏิบัติ เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรประมง การจัดการและการพัฒนาการประมงอย่างรับผิดชอบ
- ค) ใช้เป็นแหล่งอ้างอิงเพื่อช่วยรัฐต่างๆ ในการกำหนดหรือปรับปรุงกรอบโครงสร้างทางกฎหมายและทางองค์กรที่จำเป็นต่อการปฏิบัติการประมงอย่างรับผิดชอบ ตลอดจนในการกำหนดมาตรการที่เหมาะสม
- ง) ให้แนวทางเพื่อใช้ตามความเหมาะสมในการกำหนดและการปฏิบัติตามความตกลงระหว่างประเทศ และตราสารทางกฎหมายอื่น ทั้งที่มีพันธะผูกพันและโดยความสมัครใจ
- จ) อำนวยความสะดวกและสนับสนุนด้านวิชาการ การเงิน และความร่วมมืออื่นๆ ในการอนุรักษ์ทรัพยากรประมง การจัดการ และการพัฒนาการประมง
- ฉ) ส่งเสริมการเพิ่มส่วนแบ่งจากการประมงเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและคุณภาพอาหาร โดยให้ความสำคัญแก่ความต้องการทางโภชนาการของชุมชนท้องถิ่นเป็นอันดับแรก
- ช) ส่งเสริมการปกป้องคุ้มครองทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำและสภาพแวดล้อมของทรัพยากรดังกล่าว ตลอดจนพื้นที่ชายฝั่ง
- ช) สนับสนุนส่งเสริมการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ โดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องและหลีกเลี่ยงการใช้มาตรการที่ก่อให้เกิดการกีดกันทางการค้าเช่นนั้น
- ฉ) ส่งเสริมงานวิจัยทางการประมงและระบบนิเวศที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง และ
- ญ) กำหนดมาตรฐานพฤติกรรมของทุกคนที่เกี่ยวข้องในภาคประมง

มาตรา 3 ความสัมพันธ์กับตราสารระหว่างประเทศอื่น ๆ

3.1 จรรยาบรรณนี้ควรตีความและนำมาใช้ปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ดังที่ปรากฏในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ.2525 ทั้งนี้ ไม่มีสิ่งใดในจรรยาบรรณฉบับนี้เป็นที่เสื่อมเสียต่อสิทธิ เขตอำนาจและหน้าที่ของรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศดังที่ปรากฏในอนุสัญญา

3.2 จรรยาบรรณควรตีความและนำไปใช้ปฏิบัติในกรณี ดังนี้

- ก) ในลักษณะซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของความตกลงสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2525

เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการประชากรสัตว์น้ำที่อยู่ระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง และที่อพยพย้ายถิ่นไกล

ข) โดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์อื่นๆ ที่ใช้บังคับได้ของกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งพันธกรณีของรัฐ ซึ่งเป็นไปตามความตกลงระหว่างประเทศที่รัฐนั้นเป็นภาคี และ

ค) ในกรณีของปฏิญญาแห่งแคนคูน พ.ศ.2535 ปฏิญญาแห่งริโอว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา พ.ศ.2535 และแผนปฏิบัติการตามวาระที่ 21 (Agenda 21) ซึ่งยอมรับโดยที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UNCED) โดยเฉพาะบทที่ 17 ของแผนปฏิบัติการตามวาระที่ 21 ตลอดจนปฏิญญา และตราสารระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

มาตรา 4 การใช้ปฏิบัติ การติดตามผลและการแก้ไขปรับปรุง

4.1 ประเทศทั้งที่เป็นสมาชิกและที่ไม่ใช่สมาชิกขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติทั้งหมด องค์การทางทะเลประมง และองค์กรในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลกที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็ นองค์กรของรัฐหรือเอกชนก็ตาม ตลอดจนบุคคลทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ ประโยชน์จากทรัพยากรประมง รวมทั้งการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ ควรร่วมกันปฏิบัติเพื่อให้ บรรลุวัตถุประสงค์ และหลักการที่กำหนดไว้ในจรรยาบรรณนี้

4.2 โดยบทบาทในระบบขององค์การสหประชาชาติ องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติจะต้อง ติดตามการนำมาใช้และการปฏิบัติตามจรรยาบรรณและผลกระทบที่มีต่อการประมงและสำนักเลขาธิการ จะต้องรายงานผลต่อคณะกรรมการประมง (COFI) รัฐทั้งปวงไม่ว่าจะเป็นสมาชิกหรือไม่เป็นสมาชิก ขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ รวมทั้งองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น ของรัฐหรือเอกชนก็ตาม ควรร่วมมืออย่างเต็มที่กับองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ในงานนี้

4.3 องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติโดยผ่านหน่วยงานที่สามารถ อาจพิจารณาบททวน แก้ไขจรรยาบรรณนี้ โดยคำนึงถึงการพัฒนาการประมงรวมทั้งรายงานต่อคณะกรรมการประมง (COFI) ในการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ

4.4 รัฐและองค์กรระหว่างประเทศไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนก็ตาม ควรส่งเสริมให้ผู้ที่ เกี่ยวข้องกับการประมงเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับจรรยาบรรณ รวมทั้งจัดทำแผนการที่ส่งเสริมการยอมรับ จรรยาบรรณนี้โดยสมัครใจ และนำไปใช้ปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพตามโอกาสที่ทำได้

มาตรา 5 ความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา

5.1 ควรพิจารณาถึงความสามารถของประเทศกำลังพัฒนาในการปฏิบัติตามคำแนะนำของจรรยาบรรณ ฉบับนี้ตามสมควร

5.2 เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของจรรยาบรรณนี้ และเพื่อสนับสนุนการใช้บังคับจรรยาบรรณอย่างมี ประสิทธิภาพ ประเทศ องค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องต่างๆ ไม่ว่าเป็นหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน

และสถาบันการเงินควรร่วมรับอย่างเต็มที่ถึงสภาวะแวดล้อมและความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนา รวมทั้งประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด และประเทศกำลังพัฒนาซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ รัฐ องค์การภาคีรัฐระหว่างประเทศ และองค์กรพัฒนาเอกชน ตลอดจนสถาบันการเงินควรดำเนินการเพื่อให้เกิดมาตรการที่สนองความต้องการของประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการให้ความช่วยเหลือทางการเงินและทางวิชาการ การถ่ายทอดเทคโนโลยี การฝึกอบรม และความร่วมมือทางวิชาการ รวมทั้งส่งเสริมความสามารถที่จะพัฒนาการประมงของประเทศเหล่านั้น ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการทำประมงในทะเลหลวง รวมทั้งมีโอกาสนในการทำประมงเช่นว่านั้น

มาตรา 6 หลักการทั่วไป

6.1 รัฐและผู้ที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำ ควรรักษากระบวนนิเวศทางน้ำ สิทธิทำการประมงนั้นมีพันธกรณีที่ต้องกระทำในลักษณะที่รับผิดชอบเพื่อให้มั่นใจในการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ

6.2 การจัดการประมงควรส่งเสริมให้เกิดการรักษาคุณภาพ ความหลากหลาย และการคงอยู่ของทรัพยากรประมงในปริมาณที่เพียงพอแก่ประชากรทั้งในปัจจุบันและชนรุ่นหลัง ตามหลักการเพื่อความมั่นคงด้านอาหาร การบรรเทาความยากไร้และการพัฒนาที่ยั่งยืน มาตรการในการจัดการจึงไม่ควรมุ่งแต่การอนุรักษ์เฉพาะชนิดพันธุ์เป้าหมาย หากแต่ยังต้องรวมถึงชนิดพันธุ์ที่อยู่ในระบบนิเวศเดียวกันหรือสัมพันธ์หรือพึ่งพาสัตว์ชนิดพันธุ์เป้าหมายนั้นด้วย

6.3 รัฐควรป้องกันการทำการประมงที่เกินกำลังการผลิต และมีกำลังความสามารถในการทำการประมงมากเกินไป และควรนำมาตราการจัดการมาใช้บังคับเพื่อให้มีการลงแรงทำการประมงเหมาะสมกับกำลังการผลิตของทรัพยากรประมงและมีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างยั่งยืน รัฐควรใช้มาตรการเพื่อฟื้นฟูประชากรให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ตามความเหมาะสม

6.4 การตัดสินใจด้านการอนุรักษ์และการจัดการประมงนั้นควรมีพื้นฐานตามหลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่สามารถหาได้ รวมทั้งนำเอาความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทรัพยากรและแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำเหล่านั้นมาร่วมพิจารณา เช่นเดียวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องทางสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคม รัฐควรกำหนดลำดับความสำคัญในการทำงานวิจัยและการเก็บข้อมูล เพื่อนำมาใช้พัฒนาความรู้ทางวิทยาศาสตร์และทางวิชาการประมง รวมถึงปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อระบบนิเวศ ในการตระหนักถึงลักษณะข้ามเขตแดนของระบบนิเวศทางน้ำในหลายแหล่งนี้ รัฐควรกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือในการวิจัยทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเท่าที่เหมาะสม

6.5 รัฐและองค์กรจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค ควรนำหลักการกันไว้ดีกว่าแก้มาใช้ปฏิบัติอย่างกว้างขวางในการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ประโยชน์ทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำเพื่อปกป้องทรัพยากรดังกล่าวและสงวนรักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ โดยคำนึงถึงหลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ ความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลทางวิชาการนั้นไม่ควรใช้เป็นสาเหตุในการเลื่อนการพิจารณาหรือการ

ระบับใช้มาตรการเพื่ออนุรักษ์ชนิดพันธุ์เป่าหมาย ชนิดพันธุ์ที่สัมพันธ์หรือพึ่งพากัน และชนิดพันธุ์ที่มีใช้เป่าหมาย ตลอดจนสิ่งแวดล้อมของสัตว์น้ำเหล่านั้น

6.6 ควรพัฒนาและใช้เครื่องมือประมงที่คัดเลือกสัตว์น้ำเฉพาะชนิดหรือขนาดและปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อมเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อคงรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและเพื่ออนุรักษ์ไว้ซึ่งโครงสร้างประชากรและระบบนิเวศทางน้ำ ตลอดจนคุ้มครองคุณภาพสัตว์น้ำในกรณีที่มีการปฏิบัติการประมงและใช้เครื่องมือประมงที่คัดเลือกสัตว์น้ำและปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อมอยู่แล้ว ควรตระหนักและให้ความสำคัญในการจัดทำมาตรการอนุรักษ์และจัดการประมง รัฐและผู้ใช้ระบบนิเวศทางน้ำควรลดการสูญเสียการจับชนิดพันธุ์ที่มีใช้เป่าหมาย ทั้งชนิดพันธุ์ที่เป็นสัตว์น้ำและไม่ใช้ ตลอดจนผลกระทบที่มีต่อชนิดพันธุ์ที่สัมพันธ์หรือชนิดพันธุ์ที่พึ่งพากันด้วย

6.7 การจับ การจัดการ กระบวนการแปรรูป และการจำหน่ายสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำนั้นควรกระทำในลักษณะที่จะคงรักษาคุณค่าทางโภชนาการ คุณภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ ลดการสูญเสียและลดผลกระทบที่อาจก่อผลเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุด

6.8 แหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำในระบบนิเวศทางทะเลและน้ำจืดอันสำคัญยิ่งทั้งหมด เช่น พื้นที่ชุ่มน้ำ ป่าโกงกาง แนวปะการัง ทะเลสาบ แหล่งวางไข่และเลี้ยงตัววัยอ่อนนั้น ควรได้รับการคุ้มครองและฟื้นฟูเท่าที่จะทำได้และเมื่อจำเป็น ควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษเพื่อคุ้มครองแหล่งที่อยู่อาศัยดังกล่าวจากการทำลาย ความเสื่อมโทรม มลภาวะ และผลกระทบสำคัญอื่นๆ อันเกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ที่คุกคามต่อความสมบูรณ์และความอยู่รอดของทรัพยากรประมง

6.9 รัฐควรทำให้มั่นใจว่าผลประโยชน์ทางการประมงของตน รวมทั้งความจำเป็นในการอนุรักษ์ทรัพยากรนั้น ได้คำนึงถึงการใช้ประโยชน์สูงสุดของเขตชายฝั่งอย่างอเนกประสงค์ และผสมผสานในการจัดการ การวางแผนและการพัฒนาเขตชายฝั่ง

6.10 รัฐควรทำให้มั่นใจในการปฏิบัติตามและการใช้บังคับมาตรการอนุรักษ์และการจัดการ รวมทั้งควรสร้างกลไกที่มีประสิทธิภาพตามความเหมาะสม เพื่อติดตามตรวจสอบและควบคุมกิจกรรมของเรือประมงและเรือที่สนับสนุนการทำประมงตามความสามารถและสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ ตลอดจนภายในกรอบขององค์กรหรือแนวทางการจัดการด้านอนุรักษ์การประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค

6.11 รัฐซึ่งอนุญาตให้เรือประมงและเรือสนับสนุนการทำประมงใช้ธงของตนควรควบคุมเรือเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อประกันการใช้ทรัพยากรอย่างถูกต้อง รัฐควรทำให้แน่ใจว่ากิจกรรมของเรือ เช่นว่านั้นจักไม่บ่อนทำลายประสิทธิภาพของมาตรการอนุรักษ์และการจัดการ ที่กำหนดตามกฎหมายระหว่างประเทศ และยอมรับกันทั้งในระดับประเทศ อนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก รัฐควรทำให้แน่ใจด้วยว่าเรือที่ใช้ธงของตนจะปฏิบัติตามพันธกรณีในส่วนที่เกี่ยวกับการรวบรวมและส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมประมงของตนโดยสมบูรณ์

6.12 ภายในขอบเขตความสามารถและสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐควรร่วมมือกันในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลก โดยผ่านองค์กรจัดการประมง ความตกลงหรือความร่วมมือระหว่างประเทศอื่นๆ ที่ส่งเสริมการอนุรักษ์และจัดการเพื่อก่อให้เกิดการประมงอย่างรับผิดชอบและสนับสนุนการอนุรักษ์และคุ้มครองทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำตลอดขอบเขตของการแพร่กระจายของ

สัตว์น้ำนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความต้องการให้มีมาตรการทำนองเดียวกันทั้งในและนอกเขตอำนาจของประเทศนั้นๆ

6.13 โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายและข้อบังคับระดับชาติ รัฐควรทำให้แน่ใจว่ากระบวนการการตัดสินใจ จะต้องโปร่งใสและได้คำตอบทันกาลในเรื่องเร่งด่วน รัฐควรสนับสนุนการปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพของภาคอุตสาหกรรม แรงงานประมง องค์กรสิ่งแวดล้อมและองค์กรอื่นๆ ที่สนใจ ตามแนวทางที่เหมาะสม ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการพัฒนากฎหมายและนโยบายด้านการจัดการ การพัฒนา การขอกู้เงินและความช่วยเหลือระหว่างประเทศต่างๆ

6.14 การค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศควรกระทำโดยสอดคล้องกับหลักการ สิทธิ และพันธกรณีที่มีบัญญัติไว้ในความตกลงองค์การการค้าโลก (WTO) และความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอื่นๆ รัฐควรมั่นใจว่านโยบาย โครงการ และการปฏิบัติการซึ่งเกี่ยวข้องกับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำของตนจักไม่มีผลกีดกันการค้านี้ หรือก่อผลเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม หรือสังคม รวมทั้งด้านโภชนาการ

6.15 รัฐควรร่วมมือกันเพื่อป้องกันข้อพิพาท ข้อพิพาททั้งปวงที่เกี่ยวกับกิจกรรมการประมงและการปฏิบัติการประมง ควรได้รับการแก้ไขอย่างทันกาล โดยสันติวิธี และในลักษณะประสานประโยชน์ โดยสอดคล้องกับความตกลงระหว่างประเทศที่สามารถนำมาใช้บังคับได้ หรือโดยการยอมรับระหว่างภาคีที่เกี่ยวข้อง ในระหว่างรอการระงับข้อพิพาทนี้ รัฐที่เกี่ยวข้องควรใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อนำไปสู่ข้อตกลงในทางปฏิบัติที่ไม่ควรมีอคติต่อมติในที่สุดของกระบวนการระงับข้อพิพาทนั้น

6.16 โดยตระหนักถึงความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อชาวประมงและผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในการเข้าใจการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรประมงที่ตนพึ่งพา รัฐควรส่งเสริมการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการทำการประมงอย่างรับผิดชอบโดยผ่านการให้การศึกษาและการฝึกอบรม รัฐทั้งหลายควรทำให้แน่ใจว่าชาวประมงและผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำนั้นเกี่ยวข้องในกระบวนการกำหนดนโยบายและการปฏิบัติตาม ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ

6.17 รัฐควรมั่นใจว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการประมง อุปกรณ์ ตลอดจนในกิจกรรมในการทำการประมงทั้งปวงที่ก่อให้เกิดสภาพการทำงานและความเป็นอยู่ที่ปลอดภัย ถูกสุขลักษณะ และเป็นไปตามมาตรฐานสากลตามที่ไต่ยอมรับโดยองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

6.18 โดยตระหนักถึงส่วนบำรุงสำคัญของการประมงพื้นบ้านและการประมงขนาดเล็กต่างๆ ในการจ้างงาน รายได้ และความมั่นคงด้านอาหาร รัฐควรคุ้มครองอย่างเหมาะสมในสิทธิของชาวประมงและคนงานประมง โดยเฉพาะผู้ที่ทำประมงเพื่อการยังชีพ การประมงขนาดเล็กและการประมงพื้นบ้าน ทั้งนี้ เพื่อความมั่นคงและการดำรงชีพที่ดี รวมทั้งการสนับสนุนสิทธิในการใช้แหล่งประมงพื้นบ้านและทรัพยากรในน่านน้ำภายใต้อำนาจอธิปไตยของตนตามความเหมาะสม

6.19 รัฐควรพิจารณาถึงการที่การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ รวมทั้งการประมงที่อาศัยการเพาะเลี้ยงนั้น เป็นวิธีการที่ส่งเสริมความหลากหลายของรายได้และอาหาร ในการกระทำเช่นนั้น รัฐควรทำให้แน่ใจว่ามีการใช้ทรัพยากรอย่างรับผิดชอบ และก่อผลกระทบที่ไม่พึงปรารถนาต่อสิ่งแวดล้อมและต่อชุมชนท้องถิ่นน้อยที่สุด

มาตรา 7 การจัดการประมง

7.1 บททั่วไป

7.1.1 รัฐและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการจัดการประมงทั้งหมดควรจัดทำมาตรการเพื่อการอนุรักษ์ในระยะยาวและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน โดยอาศัยกรอบด้านนโยบาย กฎหมายและองค์กรที่เหมาะสม มาตรการอนุรักษ์และจัดการนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ระดับอนุภูมิภาค หรือระดับภูมิภาค ควรอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ และควรกำหนดขึ้นเพื่อรับรองความยั่งยืนตลอดไปของทรัพยากรประมงในระดับที่ส่งเสริมวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด และคงรักษาไว้เพื่อให้สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ทั้งในปัจจุบันและอนาคต การพิจารณาเพื่อผลระยะสั้นนั้นไม่ควรตัดรอนวัตถุประสงค์นี้

7.1.2 ภายในเขตอำนาจรัฐ รัฐควรแสวงหากลุ่มบุคคลในประเทศที่มีความสนใจอันชอบด้วยกฎหมายในการใช้ประโยชน์และการจัดการทรัพยากรประมงและดำเนินการจัดหาแนวทางในการปรึกษาหารือกลุ่มบุคคลเหล่านี้เพื่อให้ได้รับความร่วมมือในการบรรลุผลจากการทำประมงอย่างรับผิดชอบ

7.1.3 สำหรับประชากรสัตว์น้ำชนิดที่อยู่ข้ามเขตแดน ชนิดที่อยู่ระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะกับทะเลหลวง และชนิดที่อยู่พยายัดินไกล และชนิดที่อยู่เฉพาะในทะเลหลวงซึ่งถูกใช้ประโยชน์โดยรัฐสองรัฐหรือมากกว่านั้น รัฐที่เกี่ยวข้องรวมทั้งรัฐชายฝั่งที่มีสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่อยู่ระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะกับทะเลหลวงและที่อยู่พยายัดินไกล ควรร่วมมือกันในการประกันการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจทำให้บรรลุผลได้โดยผ่านการก่อตั้งองค์กรหรือจัดทำข้อตกลงจัดการประมงในระดับทวิภาคี อนุภูมิภาค และภูมิภาคตามความเหมาะสม

7.1.4 องค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงในระดับอนุภูมิภาค หรือภูมิภาคนั้นควรมีตัวแทนของรัฐที่มีทรัพยากรเหล่านั้นอยู่ในเขตอำนาจ รวมทั้งผู้แทนจากรัฐที่สนใจอย่างแท้จริงในการประมง หรือในทรัพยากรซึ่งอยู่นอกเขตอำนาจรัฐของตน ที่ได้ซึ่งมีองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาค หรือภูมิภาคอยู่แล้ว และมีความสามารถในการกำหนดมาตรการอนุรักษ์และจัดการ รัฐเหล่านั้นควรร่วมมือกันโดยการเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรเช่นนั้น หรือเข้าร่วมในข้อตกลงจัดการเช่นนั้น และร่วมงานโดยเต็มที่ในกิจกรรมที่มี

7.1.5 รัฐที่ยังมิได้เป็นภาคีขององค์กรจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค หรือผู้เข้าร่วมในข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค ก็ควรร่วมมือในการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรประมงที่สอดคล้องกับความตกลงระหว่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยให้มาตรการอนุรักษ์และจัดการที่กำหนดขึ้นโดยองค์กรหรือข้อตกลงจัดการเช่นนั้นเป็นผล

7.1.6 ผู้แทนจากองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนซึ่งเกี่ยวข้องกับการประมงควรได้รับโอกาสให้ได้มีส่วนร่วมในการประชุมขององค์กรและข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค ในฐานะผู้สังเกตการณ์ หรือฐานะอื่นตามความเหมาะสมตามกระบวนการขององค์กรหรือข้อตกลงจัดการ

นั้น ผู้แทนเชื่อว่านั้นควรได้รับบันทึกและรายงานการประชุมเหล่านั้นอย่างทันกาล แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ในการเผยแพร่รายงานเหล่านั้นด้วย

7.1.7 รัฐควรจัดสร้างกลไกที่มีประสิทธิภาพสำหรับการติดตามตรวจสอบ ควบคุม และการบังคับใช้กฎระเบียบด้านการประมงภายในขอบเขตอำนาจและความสามารถของตนเพื่อให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการที่ตนได้กำหนดขึ้น รวมทั้งมาตรการที่ได้ยอมรับโดยองค์กรหรือข้อตกลงระดับอนุภูมิภาค หรือภูมิภาคนั้นด้วย

7.1.8 รัฐควรใช้มาตรการเพื่อป้องกันหรือกำจัดกำลังทำประมงที่มีมากเกินไป และควรมั่นใจด้วยว่าระดับการลงแรงประมงนั้นได้สัดส่วนกับการใช้ประโยชน์ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน อันเป็นวิธีการที่จะประกันความมีประสิทธิภาพของมาตรการอนุรักษ์และจัดการ

7.1.9 รัฐและองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคควรทำให้มั่นใจถึงความโปร่งใสในกลไกเพื่อการจัดการประมงและในกระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวข้อง

7.1.10 รัฐและองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคควรเผยแพร่มาตรการอนุรักษ์และจัดการตามควรและประกันว่ากฎหมาย ระเบียบข้อบังคับและกฎเกณฑ์ทางกฎหมายอื่นที่จำเป็นต้องใช้ควบคุมการปฏิบัตินั้นได้จัดทำขึ้นไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรอธิบายพื้นฐานและวัตถุประสงค์ของมาตรการดังกล่าวแก่ผู้ใช้ทรัพยากรเพื่อความเข้าใจและเพิ่มการสนับสนุนในการนำมาตรการเหล่านั้นมาใช้ปฏิบัติ

7.2 วัตถุประสงค์ของการจัดการ

7.2.1 โดยตระหนักว่าการใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างยั่งยืนในระยะยาวนั้นเป็นวัตถุประสงค์หลักของการอนุรักษ์และการจัดการ นอกจากกิจกรรมอื่นๆ แล้วรัฐและองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคควรยอมรับมาตรการที่เหมาะสมที่อาศัยพื้นฐานของหลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อรักษาหรือฟื้นฟูประชากรไว้ที่ระดับซึ่งสามารถก่อให้เกิดปริมาณผลผลิตสูงสุดอย่างยั่งยืน ตามภาวะที่เหมาะสมกับปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ รวมทั้งความต้องการโดยเฉพาะของประเทศกำลังพัฒนา

7.2.2 มาตรการเช่นว่านั้นควรกำหนดขึ้นเพื่อ

ก) หลีกเลี่ยงการมีกำลังทำประมงมากเกินไป และคงการใช้ประโยชน์ประชากรสัตว์น้ำอย่างเหมาะสมทางเศรษฐกิจ;

ข) เจือไนทางเศรษฐกิจอันสนับสนุนอุตสาหกรรมประมงที่ส่งเสริมการทำประมงอย่างรับผิดชอบ;

ค) การคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาวประมง รวมถึงผู้ที่ดำรงชีพด้วยการทำประมงแบบยังชีพ การประมงขนาดเล็ก และการประมงพื้นบ้าน;

ง) การอนุรักษ์ความหลากหลายของถิ่นที่อยู่อาศัยและระบบนิเวศทางน้ำและการปกป้องคุ้มครองพืชสัตว์น้ำชนิดที่ใกล้สูญพันธุ์;

จ) การปล่อยให้ชนิดพันธุ์ที่เสื่อมโทรมได้ฟื้นตัวหรือให้ได้รับการฟื้นฟูอย่างจริงจัง ตามความเหมาะสม;

ฉ) การประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมที่ก่อผลเสียต่อทรัพยากรอันเกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ และดำเนินการแก้ไขตามความเหมาะสม;

ช) การลดมลภาวะ ของเสีย การทิ้งสัตว์น้ำที่ไม่ต้องการ การจับสัตว์น้ำโดยเครื่องมือประมงที่สูญหายหรือถูกทิ้ง การจับสัตว์น้ำที่ไม่ได้เป็นเป้าหมายทั้งที่เป็นปลาและสัตว์น้ำอื่นๆ และผลกระทบที่มีต่อสัตว์น้ำที่เกี่ยวข้องกันหรือพึ่งพากัน โดยอาศัยมาตรการต่างๆ รวมถึงการปฏิบัติเท่าที่จะทำได้ ในการพัฒนาและการใช้เครื่องมือและวิธีการทำประมงที่คัดเลือกชนิดสัตว์น้ำ ปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อมและให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่า

7.2.3 รัฐควรประเมินผลกระทบของปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่มีต่อสัตว์น้ำที่เป็นชนิดเป้าหมายและชนิดพันธุ์ที่อยู่ในระบบนิเวศเดียวกัน หรือเกี่ยวข้องหรือพึ่งพาสัตว์น้ำเป้าหมาย และประเมินความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มประชากรเหล่านี้ในระบบนิเวศ

7.3 กรอบและกระบวนการด้านการจัดการ

7.3.1 การจัดการประมงอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ควรคำนึงถึงประชากรสัตว์น้ำทั้งหมดที่มีอยู่ในพื้นที่ที่มีการแพร่กระจายทั้งหมด และพิจารณาถึงมาตรการการจัดการที่เคยกำหนดและยอมรับกันมาก่อน ซึ่งใช้บังคับในภูมิภาคเดียวกัน สำหรับการจับสัตว์น้ำทุกประเภทและหน่วยชีวภาพตลอดจนลักษณะทางชีวภาพอย่างอื่นของประชากรนั้น นอกจากนี้ ยังควรใช้หลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ในการกำหนดพื้นที่การแพร่กระจายของทรัพยากรสัตว์น้ำและพื้นที่ซึ่งสัตว์น้ำอพยพย้ายฝูงผ่านในช่วงวงจรชีวิตของมัน

7.3.2 ในการอนุรักษ์และจัดการประชากรสัตว์น้ำที่ข้ามเขตแดนน้ำระหว่างประเทศ ประชากรสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่อยู่ระหว่างเขตเศรษฐกิจจำเพาะและทะเลหลวง ประชากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นไกล และประชากรสัตว์น้ำในทะเลหลวง ตลอดขอบเขตการแพร่กระจายของสัตว์น้ำเหล่านั้น มาตรการอนุรักษ์และจัดการที่จัดทำขึ้นสำหรับประชากรสัตว์น้ำเหล่านี้ตามความสามารถของรัฐที่เกี่ยวข้อง หรือโดยผ่านองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคนั้นควรสอดคล้องต้องกัน ความสอดคล้องต้องกันของมาตรการที่กำหนดขึ้นนี้ควรยอมรับสิทธิ ความสามารถ และผลประโยชน์ของรัฐที่เกี่ยวข้องด้วย

7.3.3 วัตถุประสงค์ของการจัดการในระยะยาวนั้นควรแบ่งเปลี่ยนเป็นแผนปฏิบัติการจัดการ ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแผนการจัดการประมงหรือกรอบการจัดการประมงอื่นๆ

7.3.4 รัฐและองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคที่เหมาะสมควรสนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศและการประสานงานร่วมกันในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประมง รวมถึงการรวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูล การวิจัยด้านการประมง การจัดการและการพัฒนา

7.3.5 รัฐซึ่งแสวงหาการปฏิบัติใดๆ ผ่านองค์กรซึ่งไม่เกี่ยวกับการประมง ที่อาจมีผลกระทบต่อมาตรการอนุรักษ์และจัดการซึ่งกำหนดโดยองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือ

ภูมิภาคควรจะได้ปรึกษาหารือกับองค์กรหรือข้อตกลงเช่นว่านั้นก่อนเท่าที่จะทำได้ และนำความเห็นไปประกอบการพิจารณาด้วย

7.4 การรวบรวมข้อมูลและคำแนะนำในการจัดการ

7.4.1 ในการพิจารณาการยอมรับมาตรการอนุรักษ์และจัดการควรจะคำนึงถึงหลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ ประกอบการพิจารณาเพื่อประเมินสภาวะปัจจุบันของทรัพยากรประมง และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ของมาตรการที่เสนอนั้นต่อทรัพยากร

7.4.2 ควรส่งเสริมการวิจัยที่สนับสนุนการอนุรักษ์และการจัดการประมง รวมถึงการวิจัยเกี่ยวกับทรัพยากรและผลกระทบอันเนื่องมาจากปัจจัยทางด้านสภาวะอากาศ สิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ ผลการวิจัยเช่นว่านี้ควรรวบรวมเผยแพร่ให้ภาคีที่สนใจทราบด้วย

7.4.3 ควรส่งเสริมการศึกษาให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับค่าใช้จ่าย ผลกำไรและผลกระทบจากทางเลือกในการจัดการที่กำหนดขึ้นเพื่อให้มีการทำประมงที่ถูกที่ควร โดยเฉพาะทางเลือกที่เกี่ยวกับการลดกำลังประมง หรือระดับการลงแรงประมงที่มีมากเกินไป

7.4.4 รัฐควรต้องทำให้แน่ใจว่ามีการเก็บรวบรวมและรักษาสถิติเกี่ยวกับปริมาณการจับและการลงแรงประมงที่ทันกาล ครบถ้วน และเชื่อถือได้ อันสอดคล้องกับมาตรฐานและวิธีการสากลตามที่สามารถปฏิบัติได้ และมีรายละเอียดเพียงพอต่อการวิเคราะห์ทางสถิติ ข้อมูลเช่นว่านั้นควรได้รับการปรับปรุงให้ทันกาลอย่างสม่ำเสมอและตรวจสอบความถูกต้องโดยผ่านระบบที่เหมาะสม รัฐควรรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเช่นว่านั้นในลักษณะที่กำหนดระดับชั้นความลับได้เท่าที่ควร

7.4.5 เพื่อให้แน่ใจถึงการจัดการประมงอย่างยั่งยืนและเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางสังคมและเศรษฐกิจ จำต้องมีการพัฒนาความรู้ทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และปัจจัยทางองค์กรอย่างเพียงพอ โดยอาศัยการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และการวิจัย

7.4.6 รัฐควรรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการประมงและข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับประชากรสัตว์น้ำ ซึ่งควบคุมดูแลโดยองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค ในรูปแบบที่ยอมรับกันระหว่างประเทศ และมอบข้อมูลนั้นให้แก่องค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงในลักษณะที่ทันท่วงที ในกรณีของประชากรสัตว์น้ำซึ่งเกิดขึ้นภายในเขตอำนาจรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ และไม่มีองค์กรหรือข้อตกลงจัดการสำหรับสัตว์น้ำดังกล่าว รัฐที่เกี่ยวข้องควรตกลงกันเกี่ยวกับกลไกเพื่อความร่วมมือในการรวบรวมและแลกเปลี่ยนข้อมูลเช่นว่านั้น

7.4.7 องค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคควรรวบรวมข้อมูลและเผยแพร่เท่าที่เปิดเผยได้ในลักษณะที่ทันกาล และรูปแบบที่ได้ตกลงกันในระหว่างสมาชิกทั้งหมดขององค์กร รวมทั้งภาคีที่มีส่วนได้เสียอื่นตามกระบวนการที่ตกลงกันไว้

7.5 หลักการป้องกันไว้ก่อน

7.5.1 รัฐควรใช้หลักการป้องกันไว้ก่อนในการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ประโยชน์ทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำอย่างกว้างขวางเพื่อปกป้องทรัพยากรนั้นและคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางน้ำ การที่มีข้อมูลทางวิชาการไม่เพียงพอไม่ควรนำมาใช้อ้างเป็นเหตุในการเลื่อนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และการจัดการได้

7.5.2 ในการนำเอาหลักการป้องกันไว้ก่อนมาใช้นั้น รัฐควรพิจารณาตลอดถึงความไม่แน่นอนเกี่ยวกับขนาดและผลิตผลของประชากรสัตว์น้ำ จุดอ้างอิงเพื่อกำหนดปริมาณจับ ภาวะของประชากรสัตว์น้ำที่เกี่ยวกับจุดอ้างอิงนั้น ระดับและการกระจายของอัตราการสูญเสียสัตว์น้ำในการทำประมง ตลอดจนผลกระทบจากกิจกรรมต่างๆ ในการทำประมงรวมทั้งการคัดทิ้งสัตว์น้ำที่ไม่ต้องการที่มีผลต่อสัตว์น้ำที่ใช้กลุ่มเป้าหมายและสัตว์น้ำที่สัมพันธ์หรือพึ่งพากัน เช่นเดียวกับสภาวะทางสิ่งแวดล้อมและทางเศรษฐกิจอื่น ๆ

7.5.3 บนพื้นฐานของหลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่หาได้ รัฐและองค์กรหรือข้อตกลงจัดการการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคควรกำหนด

ก) จุดอ้างอิงสำหรับประชากรสัตว์น้ำที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ พร้อมทั้งการปฏิบัติที่พึงกระทำหากมีการจับสัตว์น้ำเกินไปกว่าจุดอ้างอิงนั้นๆ ; และ

ข) จุดอ้างอิงจำกัดเฉพาะประชากรสัตว์น้ำ พร้อมทั้งการปฏิบัติที่พึงกระทำหากมีการจับสัตว์น้ำเกินไปกว่าจุดอ้างอิงนั้นๆ ตลอดจนมาตรการที่ควรนำมาใช้เพื่อให้มั่นใจว่าจะไม่มีการจับสัตว์น้ำเกินกว่านั้นเมื่อจับใกล้จุดอ้างอิงนี้แล้ว

7.5.4 ในกรณีของการประมงที่เพิ่งเริ่มใหม่หรือเพิ่งสำรวจพบ รัฐควรยอมรับมาตรการอนุรักษ์และการจัดการเบื้องต้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งรวมทั้งการจำกัดปริมาณการจับสัตว์น้ำและการลงแรงประมง มาตรการเช่นนั้นควรใช้บังคับจนกว่าจะมีข้อมูลเพียงพอที่จะประเมินผลกระทบของการประมงต่อความยั่งยืนในระยะยาวของประชากรสัตว์น้ำ ซึ่งควรจะได้กำหนดมาตรการอนุรักษ์และการจัดการจากการประเมินนี้ มาตรการหลังนี้ควรใช้ตามความเหมาะสมเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาการประมงเป็นลำดับต่อไป

7.5.5 หากเกิดปรากฏการณ์ธรรมชาติซึ่งก่อผลเสียหายที่สำคัญต่อสถานะของทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำ รัฐควรนำมาตราการฉุกเฉินเพื่อการอนุรักษ์และจัดการมาใช้เพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมการทำประมงจะไม่ขยายผลให้เกิดความเสียหายยิ่งขึ้น รัฐยังควรนำมาตราการฉุกเฉินนี้มาใช้ในกรณีที่กิจกรรมการประมงคุกคามต่อความยั่งยืนของทรัพยากรเช่นนั้นอย่างร้ายแรง มาตรการที่ใช้กรณีฉุกเฉินนี้ควรใช้เพียงชั่วคราวและควรอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่หาได้

7.6 มาตรการจัดการ

7.6.1 รัฐควรทำให้แน่ใจว่าระดับของการทำประมงที่ได้รับอนุญาตนั้นสอดคล้องกับสถานะของทรัพยากรประมง

7.6.2 รัฐควรมอบมาตรการที่จะสร้างความมั่นใจว่าไม่มีเรือใดทำการประมงได้เว้นแต่จะได้รับอนุญาตตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศสำหรับทะเลหลวง หรือตามกฎหมายที่ใช้บังคับภายในพื้นที่ที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจรัฐ

7.6.3 เมื่อมีกำลังทำประมงมากเกินไป ควรจัดทำกลไกต่างๆ ขึ้นเพื่อลดกำลังส่วนเกินนี้ให้ระดับที่สัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์ทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ เพื่อให้แน่ใจว่าชาวประมงปฏิบัติตามภายใต้สภาวะเศรษฐกิจที่ส่งเสริมให้เกิดการทำประมงอย่างรับผิดชอบ กลไกเช่นว่านั้นควรรวมถึงการติดตามตรวจสอบกองเรือประมงที่มีอยู่ด้วย

7.6.4 ควรมีการตรวจสอบเครื่องมือประมงที่มีใช้อยู่ วิธีการประมง และการปฏิบัติงานทั้งหมด และกำหนดมาตรการเพื่อเป็นหลักประกันว่าเครื่องมือประมง วิธีการ และการปฏิบัติซึ่งไม่สอดคล้องกับการทำประมงอย่างรับผิดชอบนั้นจักต้องถูกเพิกถอนไปและแทนที่ด้วยทางเลือกที่ยอมรับได้มากกว่า ในกระบวนการนี้ ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษแก่ผลกระทบของมาตรการดังกล่าวที่มีต่อชุมชนประมง รวมถึงความสามารถของชุมชนในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร

7.6.5 รัฐและองค์กรตลอดจนข้อตกลงจัดการประมงควรกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการทำประมงในวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงความเสี่ยงในการเกิดข้อพิพาทระหว่างชาวประมงซึ่งใช้เรือ เครื่องมือ และวิธีการประมงที่แตกต่างกัน

7.6.6 เมื่อพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์ และการจัดการทรัพยากรประมง ควรจะได้รับการยอมรับตามความเหมาะสมและตามกฎระเบียบข้อบังคับของรัฐเกี่ยวกับธรรมเนียม ปฏิบัติ ความต้องการและผลประโยชน์ของคนท้องถิ่นและชุมชนประมงท้องถิ่นซึ่งพึ่งพาทรัพยากรประมงในการดำรงชีพเป็นอย่างยิ่ง

7.6.7 ในการประเมินมาตรการอนุรักษ์และการจัดการต่างๆ นั้น ควรพิจารณาถึงการให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าในทางปฏิบัติและผลกระทบด้านสังคมด้วย

7.6.8 ความมีประสิทธิภาพและปฏิสัมพันธ์เท่าที่เป็นไปได้ของมาตรการอนุรักษ์และการจัดการนั้นๆ ควรมีการทบทวนอย่างสม่ำเสมอ มาตรการดังกล่าวนี้อาจปรับปรุงแก้ไขได้ตามความเหมาะสมหรือยกเลิกไปได้เมื่อมีข้อมูลใหม่

7.6.9 รัฐควรใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อลดของเสีย การคัดทิ้งสัตว์น้ำที่ไม่ต้องการ การจับสัตว์น้ำโดยเครื่องมือประมงที่สูญหายหรือถูกทิ้ง การจับชนิดพันธุ์สัตว์น้ำที่ไม่ได้เป็นเป้าหมาย ทั้งที่เป็นปลาและสัตว์น้ำอื่นๆ ตลอดจนผลกระทบทางลบที่มีต่อชนิดพันธุ์ที่สัมพันธ์หรือพึ่งพากัน โดยเฉพาะชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ให้เกิดน้อยที่สุด ในที่ที่เหมาะสม มาตรการนั้นอาจรวมถึงมาตรการทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับขนาดสัตว์น้ำ ขนาดตาอวนหรือเครื่องมือ การทิ้งสัตว์น้ำที่ไม่ต้องการ ฤดูห้ามจับสัตว์น้ำ และพื้นที่ตลอดจนเขตที่สงวนไว้เพื่อการประมงที่เลือกแล้วโดยเฉพาะการประมงพื้นบ้าน มาตรการเช่นว่านั้นควรใช้บังคับเมื่อเหมาะสมเพื่อปกป้องสัตว์น้ำวัยอ่อนและพ่อแม่พันธุ์ รัฐและองค์กรหรือข้อตกลงจัด

การประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาคควรสนับสนุนการพัฒนาและการใช้เครื่องมือและวิธีการทำประมงที่คัดเลือกชนิดสัตว์น้ำ ปลอดภัยต่อสิ่งแวดล้อมและให้ผลตอบแทนคุ้มค่าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

7.6.10 รัฐและองค์กรและข้อตกลงการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค ควรนำมาตรการฟื้นฟูประชากรสัตว์น้ำสำหรับทรัพยากรที่เสื่อมโทรมและทรัพยากรที่ใกล้เสื่อมโทรมมาใช้ภายในกรอบของความสามารถของตนเพื่อช่วยการฟื้นตัวของพันธุ์สัตว์น้ำเช่นว่านนั้นให้ยั่งยืน รัฐและองค์กรหรือข้อตกลงนั้นควรใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้หลักประกันว่าทรัพยากรและแหล่งที่อยู่อาศัยที่วิกฤตต่อความเป็นอยู่ที่ดี เนื่องจากได้รับผลกระทบทางลบจากการประมงหรือกิจกรรมอื่นของมนุษย์นั้นได้รับการฟื้นฟู

7.7 การปฏิบัติตามจรรยาบรรณ

7.7.1 รัฐควรทำให้แน่ใจว่ามีการจัดทำกรอบทางกฎหมายและการบริหารระดับท้องถิ่นและระดับชาติที่มีประสิทธิภาพตามความเหมาะสมเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรประมงและการจัดการประมง

7.7.2 รัฐควรทำให้แน่ใจว่ามีบทลงโทษตามกฎหมายและกฎข้อบังคับในกรณีที่มีการละเมิดอย่างเพียงพอต่อความผิด ซึ่งรวมถึงการปฏิเสธ เพิกถอน หรือระงับอำนาจที่ให้ทำประมงในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรการในการอนุรักษ์และการจัดการที่บังคับใช้

7.7.3 รัฐควรบังคับใช้มาตรการติดตามตรวจสอบ ควบคุม และการบังคับใช้กฎหมายด้านการประมงอย่างมีประสิทธิภาพโดยสอดคล้องกับกฎหมายภายใน รวมทั้งโครงการจัดผู้สังเกตการณ์ แผนการตรวจเรือและระบบการตรวจสอบเรือตามความเหมาะสม มาตรการเช่นว่านนั้นควรได้รับการส่งเสริมและหากเหมาะสมควรใช้บังคับโดยองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค โดยสอดคล้องกับกระบวนการซึ่งยอมรับโดยองค์กรหรือข้อตกลงเช่นว่านนั้น

7.7.4 รัฐและองค์กรและข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคที่เหมาะสมควรเห็นชอบกับวิถีทางในการสนับสนุนงบประมาณสำหรับกิจกรรมขององค์กรและข้อตกลงเช่นว่านนั้น โดยตระหนักถึงความถึงผลประโยชน์ที่พึงได้จากการประมงและความสามารถที่แตกต่างกันของแต่ละประเทศในการให้เงินทุนและส่วนบำรุงอื่นๆ องค์กรและข้อตกลงเช่นว่านนั้นควรมุ่งที่จะเรียกคืนค่าใช้จ่ายในการอนุรักษ์ การจัดการ และการวิจัยทางการประมงตามความเหมาะสมและในโอกาสที่ทำได้

7.7.5 รัฐต่างๆ ซึ่งเป็นภาคีหรือเข้าร่วมในองค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคนั้นควรปฏิบัติตามมาตรการสากลซึ่งที่ได้ออมรับในกรอบขององค์กรหรือข้อตกลงเช่นว่านนั้น และเป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศในการยับยั้งกิจกรรมของเรือซึ่งใช้ธงของรัฐที่มีภาคีหรือไม่มีส่วนร่วมในการจัดการดำเนินกิจกรรมที่บ่อนทำลายประสิทธิภาพของมาตรการอนุรักษ์และจัดการซึ่งกำหนดขึ้นโดยองค์กรหรือข้อตกลงเช่นว่านนั้น

7.8 สถาบันทางการเงิน

7.8.1 โดยไม่เป็นการเสื่อมเสียต่อความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง รัฐควรสนับสนุนธนาคารและสถาบันการเงินไม่ให้ใช้เงื่อนไขของการกู้ยืมหรือการจำนองในการกำหนดให้เรือประมง หรือเรือที่สนับสนุนการทำประมงใช้ธงในเขตอำนาจรัฐอื่นนอกเหนือไปจากธงของรัฐซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ เนื่องจากข้อกำหนดเช่นนั้นจะมีผลเพิ่มการไม่ปฏิบัติตามมาตรการสากลเพื่อการอนุรักษ์และจัดการ

ข้อ 8 การปฏิบัติการประมง

8.1 หน้าที่ของรัฐทั้งปวง

8.1.1 รัฐต้องทำให้มั่นใจว่า เฉพาะการทำประมงที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นที่สามารถทำการประมงได้ภายในเขตอำนาจรัฐของตน และในการปฏิบัติการประมงนี้จะต้องดำเนินการอย่างรับผิดชอบ

8.1.2 รัฐควรเก็บรักษาข้อมูลเกี่ยวกับการอนุญาตทำการประมงทั้งปวงซึ่งออกให้โดยรัฐตนและปรับปรุงให้ทันสมัยอย่างสม่ำเสมอ

8.1.3 รัฐควรเก็บรักษาข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับการปฏิบัติการประมงทั้งปวงที่ให้อนุญาตโดยรัฐตนตามมาตรฐานและวิธีการสากล และปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ

8.1.4 รัฐควรร่วมมือกันจัดทำระบบสำหรับติดตาม ควบคุม ตรวจสอบและการใช้บังคับมาตรการทั้งหลายเกี่ยวกับการปฏิบัติการประมงและกิจกรรมอื่นในน่านน้ำนอกเขตอำนาจรัฐตน ทั้งนี้ โดยสอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ภายในกรอบขององค์กรหรือข้อตกลงจัดการประมงระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค

8.1.5 รัฐควรทำให้แน่ใจว่ามีการยอมรับมาตรฐานด้านการอนามัยและความปลอดภัยสำหรับทุกคนที่รับจ้างในการปฏิบัติการประมง มาตรฐานเช่นนั้นไม่ควรน้อยกว่ามาตรฐานขั้นต่ำสุดในเรื่องเงื่อนไขการทำงานและการให้บริการของความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

8.1.6 รัฐควรผสมผสานการปฏิบัติการประมงเข้ากับระบบการค้นหาและการช่วยเหลือในทะเล ทั้งนี้ ไม่ว่าจะโดยลำพังหรือร่วมกับรัฐอื่นหรือองค์กรระหว่างประเทศที่เหมาะสม

8.1.7 รัฐควรส่งเสริมการศึกษาและทักษะของชาวประมง ตลอดจนคุณสมบัติในการประกอบอาชีพที่เหมาะสม โดยการให้การศึกษาและโครงการฝึกอบรม โครงการเช่นนั้นควรมุ่งถึงมาตรฐานและแนวทางที่ยอมรับกันในระหว่างประเทศด้วย

8.1.8 รัฐควรเก็บรักษาทะเบียนชาวประมงตามความเหมาะสม หากเป็นไปได้ ควรมีข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานและคุณสมบัติรวมถึงใบรับรองความสามารถ ทั้งนี้ โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของรัฐนั้น

8.1.9 รัฐควรทำให้แน่ใจว่ามาตรการซึ่งใช้บังคับกับนายท้ายเรือ และเจ้าหน้าที่อื่นที่ถูกจับกุมด้วยข้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติการของเรือประมงโดยละเมิดนั้น ควรรวมถึงบทบัญญัติซึ่งอาจอนุญาตให้

ปฏิเสศ เพิกถอน หรือระงับใบอนุญาตให้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนายท้ายหรือเจ้าหน้าที่ของเรือประมงได้ รวมทั้งบทลงโทษอื่นๆ ตามความเหมาะสม

8.1.10 ด้วยความช่วยเหลือขององค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง รัฐควรพยายามที่จะรับรองโดยผ่านทางการศึกษาและการฝึกอบรมว่าทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติการประมงนั้นได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับบทบัญญัติที่สำคัญที่สุดของจรรยาบรรณนี้ รวมทั้งบทบัญญัติของอนุสัญญาะหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมและมาตรฐานอื่นๆ ที่จำเป็นในการประกันการปฏิบัติการประมงอย่างรับผิดชอบ

8.2 หน้าที่ของรัฐเจ้าของธง

8.2.1 รัฐเจ้าของธงควรเก็บรักษาทะเบียนเรือประมงที่ใช้ธงของตนและได้รับอนุญาตให้ใช้ในการทำประมง และควรแสดงในทะเบียนเกี่ยวกับรายละเอียดของเรือ เจ้าของ และการได้รับอนุญาตให้ทำประมง

8.2.2 รัฐเจ้าของธงควรทำให้มั่นใจว่าไม่มีเรือประมงใดที่ใช้ธงของตนเข้าไปทำการประมงในทะเลหลวง หรือน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐอื่น เว้นแต่เรือเหล่านั้นได้ไปรับรองการจดทะเบียนและได้รับอนุญาตให้ทำประมงโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจแล้ว เรือดังกล่าวนี้จักต้องมีใบรับรองการจดทะเบียนและการได้รับอนุญาตให้ทำประมงนี้ไว้ประจำเรือ

8.2.3 เรือประมงที่ได้รับอนุญาตให้ทำประมงในทะเลหลวงหรือน่านน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐอื่นที่ไม่ใช่รัฐเจ้าของธงนั้นจะต้องทำเครื่องหมายที่สอดคล้องกับรูปแบบและระบบสากลในการทำเครื่องหมายตัวเรือ ดังเช่น มาตรฐานคุณลักษณะและแนวทางในการทำเครื่องหมายและจำแนกเรือประมงขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ

8.2.4 เครื่องมือประมงควรทำเครื่องหมายที่สอดคล้องกับบทบัญญัติของชาติเพื่อให้สามารถระบุตัวเจ้าของเครื่องมือนั้นได้ ข้อกำหนดในการทำเครื่องหมายเครื่องมือนี้ควรคำนึงถึงรูปแบบและระบบการทำเครื่องหมายเครื่องมือประมง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันระหว่างประเทศ

8.2.5 รัฐเจ้าของธงควรทำให้แน่ใจว่าการปฏิบัติตามข้อกำหนดความปลอดภัยที่เหมาะสมสำหรับเรือประมงและชาวประมงที่สอดคล้องกับอนุสัญญาะหว่างประเทศ ประมวลข้อปฏิบัติและแนวทางปฏิบัติโดยสมัครใจซึ่งยอมรับกันระหว่างประเทศ รัฐควรยอมรับข้อกำหนดความปลอดภัยที่เหมาะสมสำหรับเรือขนาดเล็กทั้งปวงซึ่งไม่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาะหว่างประเทศ ประมวลข้อปฏิบัติหรือแนวทางปฏิบัติโดยสมัครใจเช่นว่านั้น

8.2.6 รัฐที่มีใช้ภาคีความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงในทะเลหลวงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมงควรได้รับการส่งเสริมให้ยอมรับความตกลงนี้และยอมรับกฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติของความตกลง

8.2.7 รัฐเจ้าของธงควรใช้มาตรการบังคับเรือประมงซึ่งใช้ธงของตนที่พบว่ากระทำการละเมิดมาตรการอนุรักษ์และการจัดการที่ใช้บังคับอยู่ รวมทั้งดำเนินการให้การฝ่าฝืนมาตรการเช่นว่านั้นเป็นความผิดภายใต้บทบัญญัติของชาติตามความเหมาะสม บทลงโทษในการละเมิดนี้ควรรุนแรงเพียงพอที่

จะทำให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติตาม และไม่สนับสนุนการละเมิดเมื่อมีการกระทำความผิด ทั้งควรป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลประโยชน์เนื่องมาจากกิจกรรมผิดกฎหมายของตนด้วย ในกรณีที่จะเมิดอย่างร้ายแรง บทลงโทษเช่นนั้นอาจรวมถึงบทบัญญัติสำหรับปฏิเสธ เพิกถอนหรือระงับการอนุญาตให้ทำการประมงได้

8.2.8 รัฐเจ้าของธงควรสนับสนุนให้เจ้าของเรือและผู้เช่าเรือทำการประมงมีการคุ้มครองจากการประกันภัย เจ้าของเรือหรือผู้เช่าเรือทำการประมงควรทำประกันภัยอย่างเพียงพอเพื่อคุ้มครองลูกเรือและผลประโยชน์ของพวกเขา ใช้ค่าเสียหายแก่บุคคลที่สามในความสูญหายหรือเสียหาย และคุ้มครองผลประโยชน์ของตนเอง

8.2.9 รัฐเจ้าของธงควรมีหลักประกันว่าลูกเรือมีสิทธิที่จะได้รับการส่งตัวกลับคืนประเทศของตนตามหลักการที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาสงัดคนลูกเรือเดินทะเล (ฉบับแก้ไข พ.ศ.2530, ข้อ 166) (Reparation of Seafarers Convention (Revised) 1987, (No.166)

8.2.10 ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุแก่เรือประมงหรือบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่บนเรือประมง รัฐเจ้าของธงของเรือประมงที่เกี่ยวข้องควรจัดหารายละเอียดเกี่ยวกับอุบัติเหตุให้แก่รัฐของบุคคลที่มีสัญชาติอื่นที่ปฏิบัติงานบนเรือที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ ข้อมูลเช่นนั้นยังควรส่งให้แก่องค์การพาณิชย์นาระหว่างประเทศ (IMO) เท่าที่สามารถทำได้ด้วย

8.3 หน้าที่ของรัฐเจ้าของท่าเรือ

8.3.1 โดยผ่านกระบวนการที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งชาติ และสอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างประเทศที่สามารถใช้บังคับได้ รัฐเจ้าของท่าเรือควรใช้มาตรการเช่นว่านั้นซึ่งจำเป็นต่อการบรรลุผลและช่วยเหลือรัฐอื่นในการบรรลุวัตถุประสงค์ของจรรยาบรรณนี้ และควรแจ้งให้รัฐอื่นทราบถึงรายละเอียดของกฎเกณฑ์และมาตรการต่างๆ ซึ่งรัฐได้กำหนดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์นี้ ในการใช้มาตรการเช่นว่านี้ รัฐเจ้าของท่าเรือไม่ควรเลือกปฏิบัติทั้งในรูปแบบหรือในข้อเท็จจริงต่อเรือของรัฐใดรัฐหนึ่ง

8.3.2 รัฐเจ้าของท่าเรือควรให้ความช่วยเหลือแก่รัฐเจ้าของธงตามความเหมาะสมและโดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของรัฐเจ้าของท่าเรือและกฎหมายระหว่างประเทศ เมื่อเรือประมงลำหนึ่งลำใดสมัครใจเข้าเทียบท่าหรือเข้าจอดที่ท่าเทียบเรือนอกฝั่งของรัฐเจ้าของท่าเรือ และเมื่อรัฐเจ้าของธงของเรือร้องขอความช่วยเหลือจากรัฐเจ้าของท่าเรือในกรณีที่มีการฝ่าฝืนมาตรการอนุรักษ์และจัดการระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค หรือระดับโลก หรือละเมิดมาตรฐานต่ำสุดตามที่ยอมรับกันระหว่างประเทศ เพื่อป้องกันมลภาวะและเพื่อความปลอดภัย สุขภาพ และสภาพการทำงานบนเรือประมง

8.4 การปฏิบัติการณ์ประมง

8.4.1 รัฐควรมั่นใจว่าการทำการประมงได้คำนึงถึงความปลอดภัยของชีวิตมนุษย์และกฎข้อบังคับเพื่อป้องกันเรือชนกันในทะเลขององค์การพาณิชย์นาระหว่างประเทศ (IMO) รวมทั้งข้อกำหนดของ

องค์การพาณิชย์ในระหว่างประเทศเกี่ยวกับการจัดการการจราจรทางทะเล การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล และการป้องกันความเสียหายหรือสูญหายของเครื่องมือประมง

8.4.2 รัฐควรห้ามการทำประมงโดยใช้วัตตุระเบิด วัตตุมีพิษ และการทำการประมงเชิงทำลายล้างประการอื่น

8.4.3 รัฐควรพยายามโดยเต็มที่เพื่อให้แน่ใจว่ามีการเก็บรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติการประมง ปริมาณสัตว์น้ำและชนิดพันธุ์ที่ไม่ใช่สัตว์น้ำที่คงเก็บไว้ และปริมาณสัตว์น้ำที่ทิ้งไปรวมทั้งข้อมูลที่ต้องการเพื่อใช้ประเมินประชากรสัตว์น้ำตามที่ระบุไว้โดยองค์กรจัดการที่เกี่ยวข้อง และได้ส่งข้อมูลเหล่านี้ไปยังระบบให้แก่องค์กรเหล่านั้น รัฐยังควรจัดตั้งแผนงานเท่าที่เป็นไปได้ เช่น แผนงานผู้สังเกตการณ์และการตรวจสอบ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติตามมาตรการที่สามารถใช้บังคับได้

8.4.4 รัฐควรส่งเสริมให้เกิดการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงเงื่อนไขทางเศรษฐกิจเพื่อการใช้และดูแลสัตว์น้ำที่จับได้และเก็บไว้ได้ดีที่สุด

8.4.5 รัฐพร้อมด้วยกลุ่มที่เกี่ยวข้องจากภาคอุตสาหกรรมควรกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาและการใช้เทคโนโลยีและวิธีการปฏิบัติซึ่งลดการคัดทิ้งสัตว์น้ำที่ไม่ต้องการ การใช้เครื่องมือประมงและวิธีการที่นำไปสู่การทิ้งสัตว์น้ำที่จับได้นั้นไม่ควรสนับสนุน และควรสนับสนุนให้มีการใช้เครื่องมือประมงและวิธีการซึ่งเพิ่มอัตราการรอดของสัตว์น้ำที่สามารถหลบหนีไปได้

8.4.6 รัฐควรร่วมมือกันพัฒนาและประยุกต์ใช้เทคโนโลยี อุปกรณ์ และวิธีการปฏิบัติที่ลดการสูญหายของเครื่องมือประมงและผลกระทบต่อสัตว์น้ำอันเกิดจากเครื่องมือประมงที่สูญหายหรือละทิ้ง (ประมงผี) นั้นให้น้อยที่สุด

8.4.7 รัฐควรทำให้แน่ใจว่าได้มีการประเมินผลกระทบอันเกิดจากการรบกวนถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำก่อนจะมีการแนะนำในเชิงพาณิชย์เกี่ยวกับเครื่องมือประมงชนิดใหม่ วิธีการ และการใช้ปฏิบัติการในพื้นที่ใดๆ

8.4.8 การวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมของเครื่องมือประมง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับผลกระทบของเครื่องมือเช่นว่านั้นมีต่อความหลากหลายทางชีวภาพและชุมชนประมงชายฝั่งควรได้รับการส่งเสริม

8.5 การคัดเลือกสัตว์น้ำโดยเครื่องมือประมง

8.5.1 รัฐควรกำหนดเครื่องมือประมง วิธีการ และการปฏิบัติในขอบเขตที่พึงปฏิบัติได้ ให้มีการคัดเลือกชนิดพันธุ์สัตว์น้ำเพียงพอที่จะลดการสูญเสีย การขจัดทิ้ง การจับสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่มีชีพาหมายทั้งที่เป็นปลาและสัตว์น้ำอื่นๆ และผลกระทบต่อชนิดพันธุ์ที่สัมพันธ์กันหรือพึ่งพากัน ตลอดจนการหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ที่กำหนด โดยการใช้อุปกรณ์ต่างๆ เข้าช่วย ในกรณีนี้ชาวประมงควรร่วมมือในการพัฒนาเครื่องมือที่มีการคัดเลือกจับสัตว์น้ำและวิธีการใช้ รัฐควรทำให้มั่นใจว่าการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาและกฎเกณฑ์ใหม่นี้แก่ชาวประมงทุกคน

8.5.2 ในการกำหนดกฎระเบียบเพื่อปรับปรุงเครื่องมือที่มีการคัดเลือกจับสัตว์น้ำนี้ รัฐควรคำนึงถึงขอบเขตของเครื่องมือคัดเลือกสัตว์น้ำ วิธีการใช้และยุทธวิธีที่อุตสาหกรรมประมงมีอยู่ด้วย

8.5.3 รัฐและสถาบันที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันในการพัฒนากรรมวิธี มาตรฐานในการวิจัยเครื่องมือที่มีการคัดเลือกจับสัตว์น้ำ วิธีกรรมและยุทธวิธีในการทำประมง

8.5.4 รัฐควรส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับโครงการวิจัยเครื่องมือที่มีการคัดเลือกจับสัตว์น้ำและวิธีการลดจนยุทธวิธีในการทำประมง การรวบรวมเผยแพร่ผลของโครงการวิจัยเช่นว่านั้นและการถ่ายทอดเทคโนโลยี

8.6 การประหยัดพลังงาน

8.6.1 รัฐควรส่งเสริมการพัฒนามาตรฐานและแนวทางที่เหมาะสมซึ่งจะนำไปสู่การใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการทำประมงและกิจกรรมภายหลังการจับในภาคการประมง

8.6.2 รัฐควรส่งเสริมการพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยีในส่วนที่เกี่ยวกับการประหยัดพลังงานในภาคการประมง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ส่งเสริมให้เจ้าของ ผู้เช่า และผู้จัดการเรือประมงต่างๆ ใช้อุปกรณ์ที่ประหยัดพลังงานในเรือของตน

8.7 การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล

8.7.1 รัฐควรแนะนำและใช้บังคับซึ่งกฎระเบียบตามอนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อป้องกันมลภาวะจากเรือ พ.ศ. 2516 ซึ่งแก้ไขในส่วนของที่เกี่ยวข้องตามปฏิญญา พ.ศ. 2521 (MARPOL 73/78)

8.7.2 เจ้าของ ผู้เช่า และผู้จัดการเรือประมงต่างๆ ควรมั่นใจว่าเรือของตนมีอุปกรณ์ที่เหมาะสมดังที่กำหนดโดย MARPOL 73/78 และควรพิจารณาติดตั้งเครื่องกำจัดขยะหรือเตาเผาตามลำดับชั้นของเรือเพื่อกำจัดขยะ และของเสียบนเรือซึ่งเกิดขึ้นระหว่างการทำงานตามปกติของเรือ

8.7.3 เจ้าของ ผู้เช่า และผู้จัดการของเรือประมงต่างๆ ควรลดจำนวนสิ่งที่จะเป็นขยะที่นำขึ้นเรือให้น้อยที่สุด โดยอาศัยวิธีการจัดหาเสียบนเรือที่เหมาะสม

8.7.4 ลูกเรือของเรือประมงควรเรียนรู้ให้คุ้นเคยกับกระบวนการปฏิบัติบนเรือที่เหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่ามีให้มีการทิ้งของเสียเกินกว่าระดับที่กำหนดโดย MARPOL 73/78 กระบวนการเช่นว่านั้นอย่างน้อยที่สุดควรรวมถึงการจัดการของเสียที่มีน้ำมันและการเก็บและรวบรวมขยะบนเรือ

8.8 การคุ้มครองชั้นบรรยากาศ

8.8.1 รัฐควรยอมรับมาตรฐานและแนวทางที่เกี่ยวข้องซึ่งรวมถึงบทบัญญัติสำหรับการลดสารพิษที่แพร่ออกมาจากการปล่อยแก๊ส

8.8.2 เจ้าของ ผู้เช่า และผู้จัดการของเรือประมงต่างๆ ควรทำให้มั่นใจว่าเรือของตนติดตั้งอุปกรณ์เพื่อลดการแพร่ของสารที่ทำลายโอโซน ลูกเรือของเรือประมงควรเรียนรู้ให้คุ้นเคยกับการใช้อย่างถูกต้องและการบำรุงรักษาอุปกรณ์นั้นบนเรือ

8.8.3 องค์การที่มีอำนาจควรกำหนดบทบัญญัติเพื่อยกเลิกการใช้สารคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน (CFCs) และสารที่ใช้ทดแทน เช่น ไฮโดรคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน (HCFCs) ในระบบการทำความเย็นของเรือประมง และควรแน่ใจว่าอุตสาหกรรมการต่อเรือและผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมประมงได้รับทราบและปฏิบัติตามบทบัญญัติเช่นว่านั้น

8.8.4 เจ้าของหรือผู้จัดการเรือประมงควรปฏิบัติตามการอย่างเหมาะสมในการปรับเปลี่ยนเครื่องทำความเย็นโดยใช้สารอื่นแทนคลอโรฟลูโอโรคาร์บอนและไฮโดรคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน ตลอดจนหาฉนวนที่ใช้ในอุปกรณ์ดับเพลิง ทางเลือกเช่นว่านั้นควรกำหนดให้ใช้ในการต่อเรือประมงใหม่ทุกลำ

8.8.5 รัฐและเจ้าของ ผู้เช่า ตลอดจนผู้จัดการเรือประมง รวมถึงชาวประมงควรปฏิบัติตามแนวทางการระหว่างประเทศในการจัดการใช้สารจำพวกคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน ไฮโดรคลอโรฟลูโอโรคาร์บอน และหาฉนวนบนเรือประมง

8.9 ทำเรือและทำขึ้นปลาสำหรับเรือประมง

8.9.1 รัฐควรคำนึงรวมถึงสิ่งต่อไปนี้ในการออกแบบและการก่อสร้างทำเรือและทำขึ้นปลาต่างๆ สำหรับเรือประมง

- ก) ทำเรือที่ปลอดภัยสำหรับเรือประมงและจัดให้มีการอำนวยความสะดวกในการบริการที่เพียงพอสำหรับเรือ ผู้ชาย และผู้ซื้อ
- ข) จัดให้มีน้ำจืดและบริการด้านสาธารณสุขอย่างเพียงพอ
- ค) ต้องมีระบบกำจัดของเสียมาใช้ รวมทั้งการกำจัดน้ำมัน น้ำที่มีน้ำมันปะปน และเครื่องมือประมง
- ง) ต้องลดมลภาวะจากกิจกรรมการประมง และแหล่งภายนอกอื่นให้น้อยที่สุด
- จ) ต้องมีการจัดการเพื่อป้องกันผลกระทบจากการกัดเซาะชายฝั่งและการทำให้ชายฝั่งตื้นเขิน

8.9.2 รัฐควรสร้างกรอบองค์กรเพื่อการเลือกหรือการปรับปรุงสถานที่สำหรับสร้างท่าจอดเรือประมง ซึ่งเปิดโอกาสให้มีการหารือระหว่างเจ้าหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบการจัดการพื้นที่ชายฝั่งด้วย

8.10 การละทิ้งสิ่งก่อสร้างและวัสดุอื่นใด

8.10.1 รัฐควรทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามมาตรฐานและแนวทางในการรื้อถอนสิ่งก่อสร้างนอกฝั่งที่ไม่จำเป็นซึ่งกำหนดโดยองค์การทางทะเลระหว่างประเทศ รัฐควรทำให้แน่ใจด้วยว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับองค์การประมงที่รับผิดชอบก่อนจะตัดสินใจเกี่ยวกับการละทิ้งสิ่งก่อสร้างและวัสดุอื่นใดในทะเลโดยองค์การที่เกี่ยวข้อง

8.11 ปะการังเทียมและอุปกรณ์ล่อฝูงปลา

8.11.1 รัฐควรพัฒนานโยบายตามความเหมาะสมเพื่อเพิ่มพูนประชากรสัตว์น้ำและเพิ่มโอกาสในการทำประมงโดยอาศัยการใช้สิ่งก่อสร้างเทียมบนหรือเหนือพื้นท้องทะเล หรือที่ผิวน้ำที่สร้างไว้โดยคำนึงถึงความปลอดภัยต่อการเดินเรือ ควรสนับสนุนการวิจัยการใช้สิ่งก่อสร้างเช่นว่านั้น รวมถึงผลกระทบต่อทรัพยากรที่มีชีวิตในทะเลตลอดจนถึงแวดล้อม

8.11.2 รัฐควรทำให้มั่นใจว่าในการเลือกวัสดุที่จะใช้ในการสร้างแนวปะการังเทียม รวมทั้งในการเลือกสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของแนวปะการังเทียมเช่นว่านั้น ได้คำนึงถึงบทบาทของอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยในการเดินเรือด้วยแล้ว

8.11.3 รัฐควรจัดทำระบบการจัดการสำหรับแนวปะการังเทียมและอุปกรณ์ล่อฝูงปลาภายในกรอบของแผนการจัดการพื้นที่ชายฝั่ง ระบบการจัดการเช่นว่านั้นควรกำหนดให้มีการอนุมัติสำหรับการก่อสร้างและการวางแนวปะการังและอุปกรณ์เหล่านั้น และควรคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาวประมง รวมทั้งชาวประมงพื้นบ้านและชาวประมงเพื่อยังชีพในถิ่นนั้นด้วย

8.11.4 รัฐควรทำให้มั่นใจในวออล์กที่รับผิดชอบในการเก็บรักษากันที่เกี่ยวกับแผนที่และแผนที่เดินเรือ ตลอดจนองค์การทางด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องจะได้รับการแจ้งก่อนมีการติดตั้งหรือโยกย้ายแนวปะการังเทียมหรืออุปกรณ์ล่อฝูงปลาเหล่านั้น

มาตรา 9 การพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

9.1 การพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบ รวมทั้งการประมงที่อาศัยการเพาะเลี้ยงในพื้นที่ภายใต้เขตอำนาจรัฐ

9.1.1 รัฐควรจัดทำ ดำเนินการ และพัฒนากรอบทางกฎหมายและการบริหารที่เหมาะสม ซึ่งเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบ

9.1.2 รัฐควรส่งเสริมการพัฒนาและการจัดการการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบ รวมทั้งการประเมินล่วงหน้าถึงผลกระทบในการพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่อาจมีความหลากหลายทางพันธุกรรมและความสมบูรณ์โดยรวมของระบบนิเวศ บนพื้นฐานของข้อมูลทางวิชาการที่ดีที่สุดเท่าที่จะพึงมี

9.1.3 รัฐควรจัดทำยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและปรับปรุงให้ทันกาลอย่างสม่ำเสมอตามที่จำเป็น เพื่อทำให้แน่ใจว่าการพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำยั่งยืนในระบบนิเวศ และเพื่อให้มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่ร่วมกันใช้ในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและกิจกรรมอื่นอย่างสมควร

9.1.4 รัฐควรทำให้ความมั่นใจว่าวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่นและการเข้าถึงแหล่งประมงไม่ได้รับผลกระทบในทางลบโดยการพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

9.1.5 รัฐควรจัดทำกระบวนการโดยเฉพาะในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่มีประสิทธิภาพ เพื่อดำเนินการประเมินและตรวจสอบผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม โดยมีเป้าหมายที่จะลดการเปลี่ยนแปลงใน

ทางเสื่อมของระบบนิเวศ และผลเสียทางเศรษฐกิจและสังคมอันเกิดจากการผันน้ำไปใช้ การใช้ที่ดิน การปล่อยน้ำทิ้ง การใช้ยาและสารเคมีต่างๆ ตลอดจนกิจกรรมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอื่นๆ

9.2 การพัฒนาอย่างรับผิดชอบในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ รวมทั้งการทำประมงที่อาศัยการเพาะเลี้ยงในระบบนิเวศทางน้ำที่ข้ามพรมแดน

9.2.1 รัฐควรรักษาคุ้มครองระบบนิเวศทางน้ำที่ข้ามพรมแดน โดยสนับสนุนการดำเนินการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบภายในเขตอำนาจรัฐของตน และโดยการร่วมมือกันระหว่างรัฐในการส่งเสริมการดำเนินการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบ

9.2.2 โดยคำนึงถึงรัฐเพื่อนบ้านและโดยสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐควรทำให้แน่ใจว่าการเลือกชนิดพันธุ์ สถานที่และการจัดการอย่างรับผิดชอบในกิจกรรมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อระบบนิเวศทางน้ำข้ามพรมแดน

9.2.3 รัฐควรปรึกษากับรัฐเพื่อนบ้านตามความเหมาะสม ก่อนจะนำสัตว์น้ำที่ไม่ใช่พันธุ์พื้นเมืองมาสู่ระบบนิเวศทางน้ำข้ามพรมแดน

9.2.4 รัฐควรจัดทำกลไกที่เหมาะสม เช่น ฐานข้อมูลและเครือข่ายข้อมูลเพื่อรวบรวม แลกเปลี่ยน และเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำของตน เพื่อเอื้ออำนวยต่อความร่วมมือในการวางแผนพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำทั้งในระดับชาติ อนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลก

9.2.5 รัฐควรร่วมมือกันในการพัฒนากลไกที่เหมาะสมเมื่อจำเป็น เพื่อตรวจสอบผลกระทบจากสิ่งที่ไม่ใช่พันธุ์พื้นเมืองในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

9.3 การใช้ทรัพยากรพันธุกรรมทางน้ำเพื่อวัตถุประสงค์ในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ รวมทั้งการทำประมงที่อาศัยการเพาะเลี้ยง

9.3.1 รัฐควรอนุรักษ์ความหลากหลายทางพันธุกรรมและรักษาความสมบูรณ์โดยรวมของประชาคมในน้ำและระบบนิเวศ โดยอาศัยการจัดการที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรพยายามลดผลกระทบที่เป็นภัยจากการปล่อยสัตว์น้ำที่ไม่ใช่พันธุ์พื้นเมืองหรือสัตว์น้ำที่ปรับเปลี่ยนพันธุกรรม ที่นำมาใช้ในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำรวมทั้งการทำประมงที่อาศัยการเพาะเลี้ยงลงสู่แหล่งน้ำ โดยเฉพาะในกรณีที่มีศักยภาพสูงต่อการแพร่กระจายของสัตว์น้ำที่ไม่ใช่พันธุ์พื้นเมือง หรือสัตว์น้ำที่ปรับเปลี่ยนพันธุกรรมเช่นว่านั้น ในแหล่งน้ำภายใต้เขตอำนาจรัฐอื่น เช่นเดียวกับในแหล่งน้ำภายใต้เขตอำนาจของรัฐต้นกำเนิด รัฐควรส่งเสริมเท่าที่สามารถกระทำได้เกี่ยวกับขั้นตอนเพื่อลดพันธุกรรมที่ก่อผลเสีย โรค และผลกระทบอื่นๆ จากการหลุดหนีของสัตว์น้ำที่เลี้ยงที่อาจมีต่อประชากรสัตว์น้ำตามธรรมชาติ

9.3.2 รัฐควรร่วมมือกันในการกำหนด การยอมรับ และการบังคับใช้วิธีการปฏิบัติระหว่างประเทศ และกระบวนการในการนำเข้าและโยกย้ายสิ่งมีชีวิตในน้ำ

9.3.3 เพื่อลดความเสี่ยงของการแพร่โรคและผลเสียอื่นๆ ต่อประชากรสัตว์น้ำตามธรรมชาติและสัตว์น้ำที่เพาะเลี้ยง รัฐควรสนับสนุนการยอมรับการปฏิบัติที่เหมาะสมในการปรับปรุงพันธุกรรมของพ่อแม่พันธุ์ การนำมาซึ่งสัตว์น้ำที่ไม่ใช่พันธุ์พื้นเมือง รวมทั้งในการผลิต จำหน่าย และขนส่งไข่ปลา ตัวอ่อนหรือลูกปลาวัยอ่อน พ่อแม่พันธุ์หรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ รัฐควรรักษาความระมัดระวังในการจัดทำและการบังคับใช้ซึ่งระเบียบปฏิบัติระดับชาติและกระบวนการเพื่อการนี้

9.3.4 รัฐควรส่งเสริมการใช้กระบวนการที่เหมาะสมในการคัดเลือกพ่อแม่พันธุ์และการผลิตไข่ปลาวัยอ่อน และลูกปลาวัยอ่อน

9.3.5 รัฐควรสนับสนุนการวิจัยตามความเหมาะสม และการพัฒนาวิธีการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่ใกล้จะสูญพันธุ์เท่าที่กระทำได้ เพื่อคุ้มครอง พันธุ์ และขยายพันธุ์สัตว์น้ำของตน ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความต้องการอย่างยั่งยืนของอนุรักษความหลากหลายทางพันธุกรรมของสัตว์น้ำที่ใกล้จะสูญพันธุ์

9.4 การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบในระดับการผลิต

9.4.1 รัฐควรส่งเสริมการปฏิบัติการผลิตเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบโดยการสนับสนุนของชุมชนชนบท องค์กรผู้ผลิต และเกษตรกรผู้ทำการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

9.4.2 รัฐควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นของเกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและชุมชนของตน ในการพัฒนาแนวทางปฏิบัติเพื่อจัดการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบ

9.4.3 รัฐควรส่งเสริมความเพียรพยายามเพื่อปรับปรุงการคัดเลือกและการใช้อาหารเลี้ยงสัตว์น้ำ การเพิ่มคุณค่าอาหาร และการใช้ปุ๋ย รวมถึงปุ๋ยคอกตามความเหมาะสม

9.4.4 รัฐควรส่งเสริมวิธีการจัดการบ่อเลี้ยงและการจัดการด้านสุขภาพสัตว์น้ำ ที่ใช้มาตรการด้านสุขอนามัยและยาป้องกันโรคที่เหมาะสม ควรทำให้มั่นใจด้วยว่ามีการใช้ยา ฮอโมนและยาปฏิชีวนะ และสารเคมีที่ใช้ควบคุมเชื้อโรคอย่างอื่นอย่างปลอดภัย มีประสิทธิภาพและในปริมาณที่น้อยที่สุด

9.4.5 รัฐควรควบคุมการใช้สารเคมีในการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม

9.4.6 รัฐควรกำหนดให้การขจัดของเสีย อาทิเช่นเครื่องในสัตว์ เลน ขากสัตว์น้ำที่ตายหรือเป็นโรค ยารักษาโรคมากเกินไป และสารเคมีอื่นซึ่งเป็นอันตรายจักไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม

9.4.7 รัฐควรทำให้มั่นใจว่าความปลอดภัยของอาหารจากผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และส่งเสริมความพยายามในการรักษาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ และปรับปรุงคุณค่าด้วยการเอาใจใส่เป็นพิเศษทั้งก่อนและระหว่างการจับและในกระบวนการแปรรูป ตลอดจนในการเก็บรักษาและขนส่งผลิตภัณฑ์เหล่านั้น

มาตรา 10 การผสมผสานการประมงกับการจัดการพื้นที่ชายฝั่ง

10.1 กรอบองค์กร

10.1.1 รัฐควรสร้างทำให้มั่นใจว่ากรอบนโยบาย กฎหมาย และองค์กรที่เหมาะสมเป็นที่ยอมรับ เพื่อให้บรรลุผลในการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืนและผสมผสาน ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความบอบบางของระบบนิเวศชายฝั่ง และภาวะจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนความต้องการของชุมชนชายฝั่ง

10.1.2 โดยที่มีการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ชายฝั่งอย่างอเนกประสงค์ รัฐควรทำให้แน่ใจว่าตัวแทนของภาคประมงและชุมชนประมงได้รับการหารือในกระบวนการตัดสินใจและเกี่ยวข้องในกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการจัดการและพัฒนาพื้นที่ชายฝั่ง

10.1.3 รัฐควรพัฒนากรอบองค์กรและกรอบทางกฎหมายตามความเหมาะสม เพื่อกำหนดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรชายฝั่งเท่าที่จะเป็นไปได้ และเพื่อควบคุมการเข้าไปใช้ประโยชน์นั้น โดยคำนึงถึงสิทธิของชุมชนประมงชายฝั่ง และวิถีปฏิบัติตามจารีตประเพณีของเขาเหล่านั้น ตามขอบเขตอันสอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

10.1.4 รัฐควรอำนวยความสะดวกในการยอมรับวิถีปฏิบัติทางด้านการประมงที่หลีกเลี่ยงความขัดแย้งระหว่างผู้ใช้ทรัพยากรประมง และระหว่างพวกเขาเหล่านั้นกับผู้ใช้พื้นที่ชายฝั่งอื่นๆ

10.1.5 รัฐควรส่งเสริมการจัดทำกระบวนการและกลไกในระดับบริหารที่เหมาะสมเพื่อใช้ระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายในภาคประมง และระหว่างผู้ใช้ทรัพยากรประมงกับผู้ใช้พื้นที่ชายฝั่งอื่นๆ

10.2 มาตรการทางด้านนโยบาย

10.2.1 รัฐควรส่งเสริมการสร้างความรู้ด้านรัฐาฐานะเกี่ยวกับความจำเป็นในการคุ้มครอง และการจัดการทรัพยากรชายฝั่ง และการเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการของผู้ที่ได้รับผลกระทบ

10.2.2 เพื่อช่วยในการตัดสินใจในการจัดสรรและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรชายฝั่ง รัฐควรส่งเสริมการประเมินคุณค่าของทรัพยากรชายฝั่งแต่ละชนิด โดยคำนึงถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

10.2.3 ในการกำหนดนโยบายเพื่อการจัดการพื้นที่ชายฝั่งนั้น รัฐควรคำนึงถึงความเสี่ยงและความไม่แน่นอนที่เกี่ยวข้องด้วย

10.2.4 รัฐควรจัดทำหรือส่งเสริมการสร้างระบบเพื่อติดตามตรวจสอบผลด้านสิ่งแวดล้อมชายฝั่งตามความสามารถ โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการจัดการชายฝั่ง ซึ่งใช้ตัวแปรเสริมทั้งทางด้านกายภาพ เคมี ชีววิทยา เศรษฐกิจและสังคม

10.2.5 รัฐควรส่งเสริมการวิจัยแบบสหวิทยา เพื่อสนับสนุนการจัดการพื้นที่ชายฝั่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ชีววิทยา เศรษฐกิจ สังคม กฎหมายและองค์กรที่เกี่ยวข้อง

10.3 ความร่วมมือในระดับภูมิภาค

- 10.3.1 รัฐต่างๆ ที่มีพื้นที่ชายฝั่งต่อเนื่องกันควรร่วมมือซึ่งกันและกันเพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้ทรัพยากรชายฝั่งอย่างยั่งยืนและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- 10.3.2 ในกรณีที่เกิดกิจกรรมบางอย่างอาจก่อผลเสียทางด้านสภาพแวดล้อมข้ามพรมแดนต่อพื้นที่ชายฝั่ง รัฐควร
- ก) จัดหาข้อมูลอย่างทันกาลและหากจำเป็น ควรแจ้งต่อรัฐที่อาจได้รับผลกระทบให้ทราบล่วงหน้า
 - ข)หารือกับรัฐเหล่านั้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
- 10.3.3 รัฐควรร่วมมือกันเพื่อปรับปรุงการจัดการพื้นที่ชายฝั่งในระดับอนุภูมิภาคและภูมิภาค

10.4 การนำมาใช้ปฏิบัติ

- 10.4.1 รัฐควรสร้างกลไกเพื่อการร่วมมือและประสานงานกันระหว่างองค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้องในการวางแผน การพัฒนา การอนุรักษ์ และการจัดการพื้นที่ชายฝั่ง
- 10.4.2 รัฐควรทำให้มั่นใจว่าองค์กรที่เป็นตัวแทนภาคประชาสังคมในกระบวนการจัดการชายฝั่งนั้นมีความสามารถทางวิชาการ และทรัพยากรทางการเงินอย่างพอเพียง

มาตรา 11 การแปรรูปสัตว์น้ำภายหลังการจับและการค้า

11.1 การใช้ประโยชน์สัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบ

- 11.1.1 รัฐควรยอมรับมาตรการที่เหมาะสมเพื่อประกันสิทธิของผู้บริโภคว่าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำนั้นปลอดภัย เสริมสุขภาพ และปราศจากสารเจือปน
- 11.1.2 รัฐควรจัดทำและรักษาไว้ซึ่งระบบประกันความปลอดภัยและคุณภาพระดับชาติที่มีประสิทธิภาพเพื่อคุ้มครองสุขภาพของผู้บริโภคและป้องกันการฉ้อฉลทางการค้า
- 11.1.3 รัฐควรวางมาตรฐานขั้นต่ำเพื่อประกันความปลอดภัยและคุณภาพ ตลอดจนทำให้แน่ใจว่ามาตรฐานเหล่านั้นมีการบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพในอุตสาหกรรมอย่างทั่วถึง รัฐควรสนับสนุนการบังคับใช้มาตรฐานคุณภาพซึ่งยอมรับโดย FAO/WHO Codex Alimentarius Commission และองค์กรหรือข้อตกลงอื่นที่เกี่ยวข้อง
- 11.1.4 รัฐควรร่วมมือเพื่อที่จะบรรลุถึงความกลมกลืน หรือการตระหนักร่วมกันหรือทั้งสองประการ ในมาตรการทางสาธารณสุขระดับชาติและโครงการตรวจรับรองตามความเหมาะสม และสำรวจความเป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์กรควบคุมและให้การรับรองที่ยอมรับร่วมกัน

11.1.5 รัฐควรให้การพิจารณาเท่าที่ควรถึงบทบาททางเศรษฐกิจและสังคมของภาคประมง ภายหลังจากจับ ในการกำหนดนโยบายระดับชาติเพื่อการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรประมง อย่างยั่งยืน

11.1.6 รัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนการวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรรูปสัตว์น้ำและการประกันคุณภาพ และสนับสนุนโครงการเพื่อปรับปรุงการขนถ่ายสัตว์น้ำหลังการจับ โดยคำนึงถึงผลกระทบของโครงการเช่นว่านั้นทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และโภชนาการ

11.1.7 โดยเหตุที่มีวิธีการผลิตอันแตกต่างกันอยู่หลายวิธี รัฐควรทำให้แน่ใจว่าวิธีการผลิตการขนส่ง และการเก็บรักษานั้นไม่เป็นภัยต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ โดยอาศัยความร่วมมือและโดยการอำนวยความสะดวกในการพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เหมาะสม

11.1.8 รัฐควรสนับสนุนให้ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการแปรรูปสัตว์น้ำ การจำหน่าย และการตลาด

ก) ลดการสูญเสียและของเสียทั้งภายหลังการจับ

ข) ปรับปรุงการใช้ประโยชน์ซึ่งสัตว์น้ำที่ถูกจับได้โดยบังเอิญ เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติในการจัดการประมงอย่างรับผิดชอบ และ

ค) ใช้ทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง น้ำและพลังงาน โดยเฉพาะไม่ ในลักษณะที่ไม่เป็นภัยต่อสิ่งแวดล้อม

11.1.9 รัฐควรสนับสนุนการใช้สัตว์น้ำเพื่อการบริโภคของมนุษย์และส่งเสริมการบริโภคสัตว์น้ำ เมื่อมีโอกาสเหมาะสม

11.1.10 รัฐควรร่วมมือกันเพื่อให้อำนวยความสะดวกในการผลิตผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มคุณค่าโดยประเทศกำลังพัฒนาต่างๆ

11.1.11 รัฐควรทำให้มั่นใจว่าการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศและภายในประเทศจักสอดคล้องกับการปฏิบัติในการจัดการและการอนุรักษ์โดยการปรับปรุงการแจ้งที่มาของสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำที่ค้าขายกันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

11.1.12 รัฐควรทำให้แน่ใจว่าผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมของกิจกรรมภายหลังการจับสัตว์น้ำได้รับการพิจารณาในการพัฒนากฎหมาย กฎระเบียบ และนโยบายที่เกี่ยวข้อง โดยไม่ก่อความเสียหายทางตลาด

11.2 การค้าระหว่างประเทศอย่างรับผิดชอบ

11.2.1 บทบัญญัติของจรรยาบรรณนี้ควรได้รับการตีความและใช้บังคับโดยสอดคล้องกับหลักการ สิทธิและพันธกรณี ที่กำหนดไว้ในโดยความตกลงว่าด้วยองค์การการค้าโลก (WTO)

11.2.2 การค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศไม่ควรใช้เป็นข้ออ้างในการพัฒนาการประมงอย่างยั่งยืน และการใช้ประโยชน์ซึ่งทรัพยากรมีชีวิตอย่างรับผิดชอบ

11.2.3 รัฐควรทำให้มั่นใจว่ามาตรการซึ่งมีผลกระทบต่อการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศนั้นโปร่งใส มีพื้นฐานอยู่บนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ตามที่ควร และสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่ยอมรับกันระหว่างประเทศ

11.2.4 มาตรการการค้าสัตว์น้ำที่ยอมรับโดยรัฐต่างๆ เพื่อปกป้องชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์และสัตว์ ผลประโยชน์ของผู้บริโภคหรือสิ่งแวดล้อมนั้น ไม่ควรที่จะเลือกปฏิบัติ และควรสอดคล้องกับกฎเกณฑ์การค้าซึ่งยอมรับกันระหว่างประเทศ โดยเฉพาะหลักการ สิทธิ และพันธกรณีที่กำหนดไว้ในความตกลงว่าด้วยการประยุกต์ใช้มาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (The Agreement on the Application of Sanitary and Phytosanitary Measures) และความตกลงว่าด้วยการกีดกันทางเทคนิคในการค้า (The Agreement on the Technical Barriers to Trade) ขององค์การการค้าโลก

11.2.5 รัฐควรให้มีการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำโดยเสรียิ่งขึ้น และขจัดการกีดกันและเงื่อนไขที่ทำความเสียหายแก่การค้า เช่น ภาษี จำกัดปริมาณ และข้อกีดกันที่ไม่ใช่มาตรการทางภาษีศุลกากร เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการ สิทธิ และพันธกรณีของความตกลงองค์การการค้าโลก

11.2.6 รัฐไม่ควรกำหนดเงื่อนไขการกีดกันทางการค้าที่ไม่จำเป็นหรือที่ซ่อนเร้น ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม อันเป็นการจำกัดเสรีภาพของผู้บริโภคในการเลือกซื้อหรือจำกัดการเข้าถึงตลาด

11.2.7 รัฐไม่ควรใช้เงื่อนไขการเข้าถึงตลาดในการเข้าถึงทรัพยากร หลักการนี้ไม่ได้กีดขวางความเป็นไปได้ในการทำความตกลงทางการประมงระหว่างรัฐต่างๆ ซึ่งรวมถึงบทบัญญัติที่อ้างถึงการเข้าถึงทรัพยากร การค้า และการเข้าถึงตลาด การถ่ายทอดเทคโนโลยี การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การฝึกอบรม และการดำเนินงานอื่นๆ

11.2.8 รัฐไม่ควรเชื่อมโยงการเข้าถึงตลาดกับการซื้อเทคโนโลยีเฉพาะ หรือการขายผลิตภัณฑ์อื่น

11.2.9 รัฐควรร่วมมือกันในการปฏิบัติตามความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งบัญญัติควบคุมถึงการค้าพืชสัตว์ชนิดพันธุ์ที่ใกล้จะสูญ

11.2.10 รัฐควรพัฒนาความตกลงระหว่างประเทศสำหรับการค้าตัวอย่างสัตว์น้ำมีชีวิต ในที่ซึ่งมีความเสี่ยงของความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมในรัฐซึ่งนำเข้าหรือส่งออก

11.2.11 รัฐควรร่วมมือกันเพื่อส่งเสริมการเข้าเป็นภาคีและการบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพของมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องสำหรับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ และการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำ

11.2.12 รัฐไม่ควรผ่อนปรนมาตรการอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำเพียงเพื่อให้ได้ประโยชน์ทางการค้าหรือการลงทุน

11.2.13 รัฐควรร่วมมือกันพัฒนากฎเกณฑ์หรือมาตรฐานซึ่งสามารถยอมรับได้ในระหว่างประเทศเกี่ยวกับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ โดยสอดคล้องกับหลักการ สิทธิ และพันธกรณีที่กำหนดไว้ในความตกลงองค์การการค้าโลก

11.2.14 รัฐควรร่วมมือซึ่งกันและกัน และมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในเวทีระดับภูมิภาค และระดับพหุภาคีที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์การการค้าโลก เพื่อประกันการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำอย่างเท่าเทียมกันและไม่เลือกปฏิบัติ รวมถึงการเข้าร่วมเป็นภาคีอย่างกว้างขวางในมาตรการอนุรักษ์ทางการประมงซึ่งยอมรับกันในระดับพหุภาคี

11.2.15 รัฐ องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือ ธนาคารเพื่อการพัฒนาระดับพหุภาคี และองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรทำให้อย่างมั่นใจว่านโยบายและการปฏิบัติของตนที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม การค้า สัตว์น้ำระหว่างประเทศและผลิตภัณฑ์ส่งออกนั้นไม่มีผลในการก่อความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม หรือมีผลเสียต่อสิทธิทางโภชนาการและความต้องการของประชาชน ซึ่งสัตว์น้ำมีผลต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของพวกเขาเหล่านั้นและไม่สามารถหาหรือซื้ออาหารทำนองเดียวกันได้โดยง่าย

11.3 กฎหมายและกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการค้าสัตว์น้ำ

11.3.1 กฎหมาย กฎข้อบังคับ และวิธีดำเนินการด้านบริหารต่างๆ ซึ่งสามารถใช้บังคับกับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศนั้นควรโปร่งใส ง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ สามารถเข้าใจได้ง่าย และใช้หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ตามที่ควร

11.3.2 รัฐควรอำนวยความสะดวกให้มีการปรึกษาหารือตามความเหมาะสมและการมีส่วนร่วมของอุตสาหกรรม รวมทั้งกลุ่มสิ่งแวดล้อม และกลุ่มผู้บริโภค ในการพัฒนาและการใช้บังคับซึ่งกฎหมายและกฎข้อบังคับต่างๆ เกี่ยวกับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ ทั้งนี้ โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของตน

11.3.3 รัฐควรปรับปรุงกฎหมาย กฎข้อบังคับ และวิธีดำเนินการด้านบริหารต่างๆ ให้เข้าใจและสามารถใช้บังคับกับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำได้โดยง่ายขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ก่อผลเสียต่อประสิทธิภาพของกฎเหล่านั้น

11.3.4 เมื่อรัฐหนึ่งเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดทางกฎหมายของตนซึ่งมีผลกระทบต่อการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำกับรัฐอื่น รัฐนั้นควรให้ข้อมูลและเวลาแก่รัฐอื่นๆ และผู้ผลิตที่ได้รับผลกระทบอย่างเพียงพอเพื่อปรับเปลี่ยนกระบวนการและวิธีดำเนินการให้สอดคล้องกันตามความเหมาะสม ในการนี้ควรมีการปรึกษาหารือกับรัฐที่ได้รับผลกระทบให้ทันกำหนดเวลาที่จะบังคับใช้ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้น นอกจากนี้ ยังควรพิจารณาตามควร หากได้รับการร้องขอจากประเทศกำลังพัฒนาเพื่อระงับการปฏิบัติตามเงื่อนไขใหม่นั้นเป็นการชั่วคราว

11.3.5 รัฐควรทบทวนกฎหมายและกฎข้อบังคับที่บังคับใช้ในการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศเป็นครั้งคราว เพื่อพิจารณาว่าเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในบทบัญญัตินั้นยังคงมีอยู่ต่อไปหรือไม่

11.3.6 รัฐควรประมวลมาตรฐานซึ่งสามารถใช้บังคับกับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศต่างๆ ให้ประสานกลมกลืนกันเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยสอดคล้องกับบทบัญญัติอันเป็นที่ยอมรับในระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

11.3.7 รัฐควรรวบรวม เผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อมูลสถิติที่ถูกต้องและเกี่ยวข้องกับสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำอย่างทันกาล โดยผ่านสถาบันแห่งชาติและองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

11.3.8 รัฐควรแจ้งให้รัฐที่สนใจ องค์กรการค้าโลก และองค์กรระหว่างประเทศที่เหมาะสมอื่นๆ ทราบโดยทันถึงการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของกฎหมาย กฎข้อบังคับ และวิธีดำเนินการด้านบริหารเกี่ยวกับการค้าสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำระหว่างประเทศ

มาตรา 12 การวิจัยทางการประมง

12.1 รัฐควรตระหนักว่าการประมงอย่างรับผิดชอบนั้นต้องการหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่มีอยู่ เพื่อช่วยผู้จัดการประมง และฝ่ายที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ในการตัดสินใจ ฉะนั้น รัฐควรทำให้มั่นใจว่ามีการทำวิจัยที่เหมาะสมในทุกด้านของการประมง รวมทั้งชีววิทยา นิเวศวิทยา เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และโภชนาการศาสตร์ รัฐควรทำให้แน่ใจว่ามีการอำนวยความสะดวกในการวิจัยและให้มีการฝึกอบรม เจ้าหน้าที่และอาคารสถาบันเพื่อทำการวิจัย โดยคำนึงถึงความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนาต่างๆ

12.2 รัฐควรจัดสร้างกรอบองค์การที่เหมาะสมเพื่อกำหนดงานวิจัยประยุกต์ที่ต้องการและการใช้ประโยชน์ตามที่ควร

12.3 รัฐควรทำให้แน่ใจว่าข้อมูลที่เกิดจากการวิจัยนั้นมีการวิเคราะห์ ผลของการวิเคราะห์นั้นได้มีการจัดพิมพ์ โดยเคารพต่อการรักษาความลับตามที่เหมาะสม เผยแพร่อย่างทันกาลและในรูปแบบที่เข้าใจได้โดยง่าย เพื่อให้หลักฐานทางวิชาการที่ดีที่สุดนี้ปรากฏเป็นหลักฐานสนับสนุนการอนุรักษ์ การจัดการ และการพัฒนาการประมง ในกรณีที่ขาดข้อมูลทางวิทยาศาสตร์อย่างเพียงพอ จำต้องริเริ่มทำการวิจัยที่เหมาะสมโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

12.4 รัฐควรรวบรวมข้อมูลที่เชื่อถือได้และถูกต้องตามที่ต้องการเพื่อประเมินสถานะของการประมงและระบบนิเวศ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์น้ำที่ถูกจับโดยบังเอิญ การทิ้งสัตว์น้ำที่ไม่ต้องการ และของเสีย ควรมีการจัดหาข้อมูลนี้ในเวลาและระดับของการประมวลผลที่เหมาะสมให้แก่รัฐและ องค์กรประมงระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลกที่เกี่ยวข้องตามความเหมาะสมด้วย

12.5 รัฐควรสามารถติดตามตรวจสอบและประเมินสถานะของประชากรสัตว์น้ำที่อยู่ภายในเขตอำนาจรัฐของตน รวมถึงผลกระทบต่อระบบนิเวศที่เปลี่ยนแปลงไป อันเป็นผลจากการทำประมง มลภาวะหรือการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัย รัฐยังควรเสริมสร้างความสามารถในการทำวิจัยที่จำเป็นเกี่ยวกับการประเมินผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศหรือสิ่งแวดล้อมต่อประชากรสัตว์น้ำ และระบบนิเวศทางน้ำด้วย

12.6 รัฐควรสนับสนุนและเสริมสร้างความสามารถในการทำวิจัยในระดับชาติให้แข็งแกร่งและได้มาตรฐานทางวิทยาศาสตร์อันเป็นที่ยอมรับกัน

12.7 รัฐควรสนับสนุนการวิจัยเพื่อประกันการใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรประมง และ กระตุ้นการวิจัยที่ต้องการใช้สนับสนุนนโยบายแห่งชาติเกี่ยวกับสัตว์น้ำในฐานะที่เป็นอาหารโดยความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ตามความเหมาะสม

12.8 รัฐควรทำการวิจัยและติดตามตรวจสอบปริมาณอาหารของมนุษย์ซึ่งได้จากแหล่งน้ำและ สิ่งแวดล้อมที่ให้สิ่งเหล่านั้น และทำให้แน่ใจว่าไม่มีผลเสียต่อสุขภาพของผู้บริโภค ผลของการวิจัยเช่นนั้นควรเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบด้วย

12.9 รัฐควรทำให้มั่นใจว่าได้มีการวิจัยในด้านเศรษฐกิจ สังคม การตลาด และการจัดองค์กรเกี่ยวกับการประมงอย่างเพียงพอ และเผยแพร่ข้อมูลซึ่งสามารถเปรียบเทียบกันได้นี้ เพื่อการตรวจสอบวิเคราะห์และการวางนโยบายต่อไป

12.10 รัฐควรทำการศึกษาเกี่ยวกับการคัดเลือกชนิดพันธุ์สัตว์น้ำ โดยเครื่องมือประมงผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมของเครื่องมือประมงที่มีต่อชนิดพันธุ์เป้าหมายและต่อพฤติกรรมของชนิดพันธุ์ที่เป็นเป้าหมายและมีเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือประมงเช่นว่านั้นเพื่อเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจในการจัดการ และเพื่อลดการจับสัตว์น้ำที่ไม่ใช่ประโยชน์ให้น้อยที่สุด ตลอดจนการป้องกันความปลอดภัยของความหลากหลายของระบบนิเวศและถิ่นที่อยู่อาศัยในน้ำ

12.11 รัฐควรทำให้แน่ใจว่าก่อนที่จะมีการนำเครื่องมือประมงชนิดใหม่มาใช้ในการค้า ควรจะมีการประเมินทางวิทยาศาสตร์ถึงผลกระทบที่อาจมีต่อการประมงและระบบนิเวศหากนำเครื่องมือเหล่านั้นมาใช้ ผลกระทบของการนำเครื่องมือเช่นว่านั้นมาใช้ควรได้ติดตามตรวจสอบ

12.12 รัฐควรสอบสวนและจัดทำเอกสารเกี่ยวกับความรู้ และเทคโนโลยีด้านการประมงตามประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ใช้กับการประมงพื้นบ้าน เพื่อประเมินการนำมาประกอบการใช้บังคับเพื่อการอนุรักษ์ การจัดการ และการพัฒนาการประมงอย่างยั่งยืน

12.13 รัฐต้องส่งเสริมการใช้ผลการวิจัยเป็นพื้นฐาน ในการกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดการ จุดอ้างอิง และหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติ รวมทั้งเพื่อประกันการเชื่อมโยงอย่างเพียงพอระหว่างการวิจัยประยุกต์กับการจัดการการประมง

12.14 รัฐซึ่งดำเนินกิจกรรมการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในน่านน้ำภายในเขตอำนาจของรัฐอื่น ควรทำให้แน่ใจว่าเรือของตนปฏิบัติตามกฎหมายและกฎข้อบังคับของรัฐนั้นและตามกฎหมายระหว่างประเทศโดยเคร่งครัด

12.15 รัฐควรส่งเสริมการยอมรับแนวทางต่างๆ ซึ่งควบคุมการวิจัยทางการประมงที่กระทำในทะเลหลวง

12.16 รัฐควรสนับสนุนตามความเหมาะสมในการสร้างกลไก สนับสนุนการวิจัย ซึ่งรวมถึงการยอมรับแนวทางที่เป็นมาตรฐานต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การวิจัยในระดับอนุภูมิภาคหรือภูมิภาค และควรสนับสนุนการแลกเปลี่ยนผลจากของการวิจัยเช่นว่านั้นกับภูมิภาคอื่นด้วย

12.17 รัฐควรพัฒนาแผนงานวิจัยและงานวิชาการร่วมกันไม่ว่าโดยตรงหรือโดยการสนับสนุนขององค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อปรับปรุงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชีววิทยา สิ่งแวดล้อม และสถานภาพของประชากรสัตว์น้ำที่อพยพย้ายถิ่นข้ามพรมแดน

12.18 รัฐและองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมและเพิ่มพูนความสามารถในการทำวิจัยของประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งรวมถึงในด้านการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ข้อเสนอแนะ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการจัดหาอุปกรณ์การวิจัย เพื่อให้รัฐเหล่านั้นได้มีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในการอนุรักษ์ การจัดการ และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีชีวิตในน้ำอย่างยั่งยืน

12.19 องค์การระหว่างประเทศที่สามารถควรให้การสนับสนุนทางเทคนิค และทางการเงินแก่รัฐที่ร้องขอ ตามความเหมาะสม และช่วยเหลือในการวิจัยที่มุ่งประเมินประชากรสัตว์น้ำที่ยังไม่เคยนำมาใช้ หรือมีการทำประมงแต่เพียงเล็กน้อย

12.20 องค์การระหว่างประเทศทางวิชาการและทางการเงินที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนรัฐต่างๆ ในการดำเนินงานตามที่ร้องขอ โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุดในกลุ่มนั้น และประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะเล็กๆ

ภาคผนวก 1

ภูมิหลังและการจัดทำจรรยาบรรณ

1. ภาคผนวกนี้บรรยายถึงกระบวนการของการจัดทำและการเจรจาต่อรองเกี่ยวกับจรรยาบรรณ ซึ่งนำไปสู่การนำเสนอเพื่อการยอมรับในการประชุมสมัชชาองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ 28 ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ในการเพิ่มภาคผนวกนี้เพื่อใช้เป็นสิ่งอ้างอิงเกี่ยวกับความเป็นมาและพัฒนาการของจรรยาบรรณ อันสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจที่เกิด และความประนีประนอมกันของปวงภาคีที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำจรรยาบรรณ นอกจากนี้ ยังหวังด้วยว่าภาคผนวกนี้จะช่วยส่งเสริมการยอมรับข้อผูกพันที่จำเป็นต่อการบังคับใช้จรรยาบรรณนี้
2. ในการประชุมระดับระหว่างประเทศหลายครั้งนั้น ได้มีการกล่าวถึงมานานเกี่ยวกับสัญญาณชัดเจนของการใช้ประโยชน์จากประชากรสัตว์น้ำที่สำคัญหลายกลุ่มมากเกินไป ความเสียหายที่เกิดต่อระบบนิเวศ ความสูญเสียทางเศรษฐกิจ และประเด็นต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการค้าสัตว์น้ำ สิ่งที่กำลังข้างต้นทั้งหมดนี้คุกคามต่อความยั่งยืนในระยะยาวของการประมง และในขณะเดียวกันก่ออันตรายต่อส่วนบำรุงจากการประมงในฐานแหล่งอาหาร ในการพิจารณาเกี่ยวกับสถานภาพปัจจุบันและแนวโน้มของการประมงโลกนั้น ที่ประชุมคณะกรรมการประมงขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (COFI) สมัยที่ 19 เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2534 ได้แนะนำว่าองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ควรพัฒนาแนวคิดทางการประมงอย่างรับผิดชอบ และจัดทำจรรยาบรรณขึ้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้
3. ในโอกาสต่อมารัฐบาลเม็กซิโก โดยการประสานงานกับองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ได้จัดการประชุมนานาชาติว่าด้วยการทำประมงอย่างรับผิดชอบขึ้นที่เมืองแคนคูน ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2535 ปฏิญญาแห่งเมืองแคนคูนซึ่งยอมรับโดยที่ประชุมดังกล่าวได้พัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับการประมงอย่างรับผิดชอบเพิ่มขึ้น โดยกล่าวว่า “แนวคิดนี้ครอบคลุมถึงการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืนและกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อม การใช้วิธีการปฏิบัติในการจับและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่ไม่เป็นภัยต่อระบบนิเวศ ทรัพยากรหรือคุณภาพของสิ่งเหล่านี้ การเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์เช่นว่านั้นโดยอาศัยขั้นตอนการแปรรูปตามมาตรฐานด้านสุขอนามัยที่กำหนด การกำหนดแนวทางปฏิบัติทางการค้าเพื่อให้ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงสินค้าที่มีคุณภาพดีได้โดยง่าย”
4. ปฏิญญาแห่งแคนคูนได้นำเสนอต่อการประชุมสุดยอดด้านสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติที่กรุงริโอ เดอจาเนโร (UNCED Rio Summit) ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2535 ซึ่งที่ประชุมสนับสนุนการจัดทำจรรยาบรรณว่าด้วยการประมงอย่างรับผิดชอบ นอกจากนี้ที่ประชุมการหารือด้านวิชาการเกี่ยวกับการประมงทะเลหลวงขององค์การอาหารและเกษตร

แห่งสหประชาชาติ ซึ่งจัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2535 .ยังได้แนะนำให้เพิ่มการจัดทำจรรยาบรรณในประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับการประมงทะเลหลวงด้วย

5. ในการประชุมคณะมนตรีองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ 102 ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2535 ที่ประชุมได้พิจารณาเกี่ยวกับการจัดทำจรรยาบรรณ และได้แนะนำให้ประเด็นเกี่ยวกับทะเลหลวงนั้นควรมีลำดับความสำคัญสูง และเสนอขอให้นำโครงร่างของจรรยาบรรณเสนอต่อการประชุมของคณะกรรมการประมงใน พ.ศ. 2536
6. ที่ประชุมคณะกรรมการประมง สมัยที่ 20 ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2536 ได้ตรวจสอบหลักการทั่วไปสำหรับจรรยาบรรณเช่นว่านั้นรวมทั้งการจัดทำแนวทางต่างๆ และให้การรับรองกำหนดเวลาในการจัดทำจรรยาบรรณในขั้นต่อไป ที่ประชุมดังกล่าวยังได้ขอรับรองให้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติจัดเตรียมข้อเสนอต่างๆ โดยด่วนเพื่อป้องกันการเปลี่ยนแปลงสัญชาติของเรือประมง ซึ่งมีผลกระทบต่อมาตรการอนุรักษ์และจัดการในทะเลหลวง ทั้งนี้ โดยถือให้เป็นส่วนหนึ่งของจรรยาบรรณ
7. การพัฒนาขั้นต่อไปของจรรยาบรรณว่าด้วยการทำประมงอย่างรับผิดชอบนี้ ได้ดำเนินการโดยการปรึกษาหารือและการประสานงานกับองค์กรต่างๆ ขององค์การสหประชาชาติและองค์การระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมทั้งองค์กรภาคเอกชนด้วย
8. ตามคำแนะนำขององค์กรบริหารขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ร่างจรรยาบรรณได้จัดทำขึ้นในแนวทางที่สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ.2525 ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงถึงปฏิญญาแห่งแคนคูน พ.ศ.2535, ปฏิญญาแห่งริโอ พ.ศ.2535 และบทบัญญัติต่างๆ ตามวาระที่ 21 ของการประชุม UNCED, บทสรุปและข้อเสนอแนะของที่ประชุมการหารือปรึกษาด้านวิชาการเกี่ยวกับการประมงทะเลหลวงขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ พ.ศ.2535, ยุทธศาสตร์ในการจัดการประมง ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมระดับโลกว่าด้วยการจัดการและการพัฒนาการประมง พ.ศ. 2527 ตลอดจนความตกลงที่เกี่ยวข้องอื่นๆ รวมทั้งผลจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตและย้ายถิ่นไกล ซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ในขณะนั้น ซึ่งภายหลังได้รับการยอมรับในเดือนสิงหาคม พ.ศ.2538 เป็นความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2525 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตและย้ายถิ่นไกล
9. ที่ประชุมสมัชชาขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ 27 ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2536 ได้รับรองความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงในทะเลหลวงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมง พ.ศ. 2536 และเสนอแนะว่าควรเร่งจัดทำหลักการทั่วไปของ

จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบนี้ เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำเนื้อหาตามหัวข้อวิชา ในจรรยาบรรณต่อไป ดังนั้น ฉบับร่างของหลักการทั่วไป จึงได้จัดทำเสนอให้คณะทำงานอย่างไม่เป็นทางการของผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐบาลต่างๆ พิจารณาในการประชุมที่กรุงโรม ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537 ร่างที่ได้แก้ไขปรับปรุงแล้วนี้ ได้ส่งไปให้สมาชิกขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และสมาชิกสมทบทั้งหมด ตลอดจนองค์กรระหว่างประเทศทั้งที่เป็นภาครัฐและเอกชนพิจารณาข้อคิดเห็นต่างๆ ที่ได้รับเกี่ยวกับหลักการทั่วไปฉบับที่สองนี้ได้รวบรวมเอาไว้ในร่างจรรยาบรรณพร้อมกับข้อเสนอต่างๆ สำหรับทางเลือกอื่น เอกสารนี้ยังได้ใช้ในการปรึกษาหารืออย่างไม่เป็นทางการกับองค์กรภาคเอกชนในโอกาสที่มีการประชุมสหประชาชาติเกี่ยวกับสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่क्रमเขตและย้ายถิ่นไกล สมัยที่ 4 ซึ่งจัดขึ้นเมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2537 ณ นครนิวยอร์กด้วย

10. เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการพิจารณาต้นฉบับทั้งหมดของร่างจรรยาบรรณ ผู้อำนวยการใหญ่ขององค์การอาหารและเกษตรฯ จึงได้เสนอต่อคณะมนตรีในการประชุมสมัยที่ 106 ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2537 ให้จัดการประชุมหรือด้านวิชาการเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบขึ้น และเปิดโอกาสให้ภาคีทุกประเทศ ประเทศที่สนใจแต่มีใช้ภาคี องค์การระหว่างรัฐบาลและองค์กรภาคเอกชนทั้งปวงได้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการจัดทำจรรยาบรรณ นับตั้งแต่ขั้นตอนแรก
11. การประชุมหรือด้านวิชาการนี้จัดขึ้นที่กรุงโรมตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน ถึง 5 ตุลาคม พ.ศ. 2537 ซึ่งเสนอร่างจรรยาบรรณทั้งฉบับพร้อมทั้งร่างฉบับแรกของแนวทางด้านวิชาการเพื่อสนับสนุนมาตราหลักของจรรยาบรรณให้พิจารณา หลังจากที่ได้พิจารณาโดยละเอียดทุกมาตราของร่างจรรยาบรรณฉบับสมบูรณ์แล้ว ฝ่ายเลขานุการได้จัดทำร่างอันเป็นทางเลือกจากความเห็นต่างๆ ที่ได้รับจากที่ประชุมและข้อแก้ไขในฉบับร่างเฉพาะเรื่องและผู้แทนได้เสนอไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในระหว่างการปรึกษาหารือ
12. การปรึกษาหารือยังสามารถพิจารณารายละเอียดของร่างฉบับเพื่อเลือกสำหรับมาตราหลัก 3 มาตราจากทั้งหมด 6 มาตรา คือ มาตรา 9 : "การผสมผสานการประมงกับการจัดการพื้นที่ชายฝั่ง", มาตรา 6 : "การจัดการประมง" และมาตรา 7 : "การปฏิบัติการประมง" ทั้งนี้ ได้ยกเว้นหลักการบางส่วนที่อาจมีผลกระทบจากผลของการประชุมสหประชาชาติเกี่ยวกับสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่क्रमเขตและย้ายถิ่นไกล ซึ่งกำลังดำเนินอยู่ รายงานด้านการบริหารโดยย่อของการปรึกษาหารือนี้ได้จัดทำและนำเสนอต่อคณะมนตรีองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และต่อคณะกรรมการประมง
13. ที่ประชุมการปรึกษาหารือด้านวิชาการได้เสนอต่อคณะมนตรีในการประชุม สมัยที่ 107 ระหว่างวันที่ 15-24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2537 ด้วยว่า ถ้อยคำที่ใช้ในหลักการที่เกี่ยวข้องกับประเด็นของ

ทะเลหลวงเป็นส่วนใหญ่นั้นควรจะรอผลจากการประชุมสหประชาชาติก่อนสรุป คณะมนตรีได้ให้ความเห็นชอบต่อกระบวนการที่ได้นำเสนอและให้ข้อสังเกตหลังจากที่คณะกรรมการได้พิจารณาร่างจรรยาบรรณในการประชุมครั้งต่อไปแล้ว ร่างฉบับสุดท้ายของจรรยาบรรณนี้ควรนำเสนอต่อคณะมนตรีขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2538 ซึ่งจะตัดสินใจถึงความจำเป็นที่อาจเรียกประชุมคณะกรรมการวิชาการไปพร้อมกันกับสมัยประชุมนั้นของคณะมนตรี เพื่อจัดทำรายละเอียดเพิ่มเติมในบทบัญญัติของจรรยาบรรณต่อไป หากจำเป็น

14. ฝ่ายเลขานุการได้จัดทำฉบับร่างของจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบที่แก้ไขแล้ว โดยอาศัยความเห็นที่สำคัญต่างๆ และคำแนะนำในรายละเอียดซึ่งได้รับจากการประชุมปรึกษาหารือด้านวิชาการ ซึ่งฉบับร่างได้นำเสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการประมง สมัยที่ 21 ในระหว่างวันที่ 10 - 15 มีนาคม พ.ศ. 2538
15. คณะกรรมการประมงยังได้รับแจ้งด้วยว่า คาดว่าการประชุมสหประชาชาติจะสรุปงานของตนได้ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2538 นี้ จึงได้เสนอว่าหลักการต่างๆ ที่ยังคงค้างการพิจารณาอยู่ในจรรยาบรรณฉบับร่างนั้นควรได้ปรับเปลี่ยนถ้อยคำให้สอดคล้องกับภาษาที่เห็นพ้องกันแล้วในการประชุมสหประชาชาติ โดยอาศัยกลไกซึ่งคณะกรรมการและคณะมนตรีจะตัดสินใจก่อนการนำเสนอจรรยาบรรณฉบับสมบูรณ์เพื่อขอความเห็นชอบในการประชุมสมัชชาขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ 28 ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2538
16. คณะกรรมการได้รับแจ้งถึงขั้นตอนต่างๆ ที่ดำเนินการโดยฝ่ายเลขานุการในการจัดเตรียมจรรยาบรรณฉบับร่างนี้ คณะกรรมการได้แต่งตั้งคณะทำงานไม่จำกัดสมาชิกขึ้น เพื่อตรวจสอบต้นฉบับร่างของจรรยาบรรณ คณะทำงานซึ่งประชุมกันระหว่างวันที่ 10-14 มีนาคม พ.ศ. 2538 ได้แก้ไขปรับปรุงในรายละเอียดของร่างจรรยาบรรณสาบต้องงานจากการประชุมปรึกษาหารือด้านวิชาการ ซึ่งเสร็จสมบูรณ์และเห็นชอบเนื้อหาตามมาตรา 8 ถึง 11 ในเหตุที่มีเวลาจำกัด คณะทำงานได้แนะนำให้ฝ่ายเลขานุการยกร่างมาตรา 1 ถึง 5 ขึ้นใหม่ และเสนอแนะด้วยว่าองค์ประกอบเกี่ยวกับงานวิจัยและความร่วมมือ รวมทั้งการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำควรบัญญัติไว้ในมาตรา 5 ว่าด้วยหลักการทั่วไปเพื่อสะท้อนประเด็นต่างๆ ที่พัฒนาขึ้นในสาระสำคัญของมาตราต่างๆ ของจรรยาบรรณ
17. คณะกรรมการสนับสนุนข้อเสนอซึ่งรับรองโดยการประชุมคณะมนตรี สมัยที่ 107 เกี่ยวกับกลไกที่จะใช้จัดทำจรรยาบรรณให้เสร็จสิ้น ถ้อยคำที่จะใช้ในหลักการต่างๆ ที่เกี่ยวกับประเด็นของสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตและย้ายถิ่นไกล ซึ่งเป็นส่วนน้อยในจรรยาบรรณนั้นควรตรวจสอบอีกครั้งตามผลการประชุมสหประชาชาติ คณะทำงานยังได้เสนอแนะว่าเมื่อตกลงในเนื้อหาได้แล้ว จำเป็น

จะต้องประสานแง่มุมด้านกฎหมาย ด้านวิชาการ และสำนวนภาษาของจรรยาบรรณให้กลมกลืนกัน เพื่ออำนวยความสะดวกในการให้ความเห็นชอบในขั้นสุดท้ายของจรรยาบรรณ

18. รายงานของคณะทำงานนี้ได้นำเสนอต่อการประชุมระดับรัฐมนตรีด้านประมง ซึ่งจัดขึ้นในระหว่างวันที่ 14-15 มีนาคม พ.ศ.2538 หลังจากการประชุมคณะกรรมการประมง จันทมาติแห่งกรุงโรม ว่าด้วยการประมงโลกซึ่งเกิดขึ้นจากการประชุมนี้เร่งเร้าให้ "รัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศต่างๆ ดำเนินการโดยเร่งด่วนเพื่อให้จรรยาบรรณระหว่างประเทศในการทำประมงอย่างรับผิดชอบเสร็จสมบูรณ์ ด้วยความมุ่งประสงค์ที่จะเสนอต้นฉบับสุดท้ายต่อที่ประชุมสมัชชาองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2538"
19. การประชุมคณะมนตรีสมัยที่ 108 ได้พิจารณาจรรยาบรรณฉบับที่ปรับปรุงใหม่นี้ คณะมนตรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการขึ้น ซึ่งได้มีการประชุมครั้งแรกในวันที่ 5-9 มิถุนายน พ.ศ. 2538 โดยมีผู้แทนของสมาชิกระดับภูมิภาคและผู้สังเกตการณ์เข้าร่วมเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ยังมีองค์กรระหว่างประเทศทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชนหลายแห่งเข้าร่วมประชุมด้วย
20. คณะมนตรีได้รับการแจ้งโดยคณะกรรมการวิชาการว่า คณะกรรมการได้ตรวจสอบมาตรา 1 ถึง 5 รวมทั้งบทนำโดยละเอียดแล้ว ทั้งยังได้ตรวจสอบ แก้ไข และให้ความเห็นชอบมาตรา 8 ถึง 11 ด้วย นอกจากนี้ คณะมนตรีได้รับแจ้งว่าคณะกรรมการได้เริ่มตรวจแก้มาตรา 6 แล้ว
21. คณะมนตรีเห็นชอบงานที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการวิชาการ และรับรองข้อเสนอแนะให้มีการประชุมครั้งที่ 2 ในระหว่างวันที่ 25-29 กันยายน พ.ศ. 2538 เพื่อปรับปรุงแก้ไขจรรยาบรรณเมื่อฝ่ายเลขานุการได้ปรับปรุงต้นฉบับทางด้านภาษาและด้านกฎหมายแล้ว โดยคำนึงถึงผลจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตและย้ายถิ่นไกล
22. ต้นฉบับจรรยาบรรณที่เห็นชอบโดยคณะกรรมการวิชาการในการประชุมครั้งแรก (5-9 มิถุนายน พ.ศ.2538) และรับรองโดยที่ประชุมคณะมนตรีสมัยที่ 108 นี้ ได้เผยแพร่ทั้งในฐานะเอกสารประกอบการประชุมสมัชชาที่ (C 95/20) และในฐานะเอกสารประกอบการประชุมของคณะกรรมการวิชาการ ครั้งที่ 2 ซึ่งแจกจ่ายบทบัญญัติในส่วนที่ถูกรังับไว้น้อยอย่างชัดเจน
23. เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่การพิจารณาจรรยาบรรณทั้งฉบับ ฝ่ายเลขานุการได้จัดทำเอกสาร "ข้อเสนอของฝ่ายเลขานุการสำหรับมาตรา 6 ว่าด้วยการจัดการประมง และมาตรา 7 ว่าด้วยการปฏิบัติการประมงของจรรยาบรรณในการประมงอย่างรับผิดชอบ" โดยคำนึงถึงความตกลงที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตและย้ายถิ่นไกล ซึ่งยอมรับโดยที่ประชุมสหประชาชาติในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2538 ฝ่ายเลขานุการยังได้จัดทำข้อเสนอ เพื่อ

ประมวลแง่มุมด้านกฎหมายและด้านภาษาให้กลมกลืนกัน และจัดทำต้นฉบับเสนอต่อคณะกรรมการในสามภาษาเพื่อใช้ในการประชุม (ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปน)

24. การประชุมคณะกรรมการด้านวิชาการของคณะมนตรีครั้งที่ 2 ในระหว่างวันที่ 25-29 กันยายน พ.ศ. 2538 นั้นมีผู้แทนของภูมิภาคต่างๆ และองค์กรที่สนใจจำนวนมากเข้าร่วม คณะกรรมการซึ่งปฏิบัติงานด้วยความร่วมมือกันโดยเต็มที่ ได้ประสบความสำเร็จในการบรรลุภารกิจโดยการสรุปขั้นสุดท้ายและรับรองมาตราทั้งหมดรวมทั้งจรรยาบรรณในองค์รวม คณะกรรมการวิชาการเห็นพ้องว่าการเจรจาต่อรองในเนื้อหาของต้นฉบับจรรยาบรรณได้สิ้นสุดลงแล้ว กลุ่มไม่เป็นทางการยังได้ประชุมต่อเพื่อความกลมกลืนในด้านภาษา และร่วมกับฝ่ายเลขานุการจัดทำฉบับสมบูรณ์โดยถือต้นฉบับที่ได้รับรองไว้ในการประชุมวาระสุดท้ายเป็นหลัก คณะกรรมการวิชาการได้ขอให้ฝ่ายเลขานุการเตรียมยื่นจรรยาบรรณฉบับล่าสุดนี้เป็นเอกสารการประชุมสมัชชาฉบับแก้ไขสำหรับการประชุมคณะมนตรีสมัยที่ 109 และการประชุมสมัชชาสมัยที่ 28 เพื่อให้ความเห็นชอบคณะมนตรีได้รับรองจรรยาบรรณตามที่ได้สรุปผลโดยคณะกรรมการวิชาการ และขอให้ฝ่ายเลขานุการเตรียมเสนอร่างมติในการประชุมสมัชชา ซึ่งรวมถึงการขอให้ประเทศต่างๆ ให้สัตยาบัน ความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงในทะเลหลวงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมง พ.ศ. 2536 ซึ่งได้ยอมรับกันในการประชุมสมัชชาสมัยก่อนเป็นการเร่งด่วนด้วย การประชุมสมัชชาสมัยที่ 28 ได้ให้ความเห็นชอบต่อจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบโดยเอกฉันท์ เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2538 ดังข้อมติที่แสดงไว้ในภาคผนวก 2

ภาคผนวก 2

มติที่ประชุมสมัชชาองค์กรอาหารและเกษตร สมัยที่ 28

การประชุมสมัชชา

ตระหนักถึง บทบาทสำคัญยิ่งของการประมงที่มีต่อความมั่นคงด้านอาหารของโลก และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งความจำเป็นในการประกันความยั่งยืนของทรัพยากรในน้ำที่มีชีวิตและสิ่งแวดล้อมของทรัพยากรดังกล่าว เพื่อชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต

คำนึงถึง ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประมงในการประชุมเมื่อวันที่ 19 มีนาคม พ.ศ.2534 ให้มีพัฒนาการของแนวคิดเกี่ยวกับการประมงอย่างรับผิดชอบ และการจัดทำความตกลงในเรื่องดังกล่าว

พิจารณาถึง ปัญหาแห่งแคนคูน ซึ่งก่อกำเนิดจากการประชุมนานาชาติว่าด้วยการทำประมงอย่างรับผิดชอบในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2535 ที่รัฐบาลเม็กซิโกจัดขึ้นโดยความร่วมมือกับองค์กรอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ซึ่งเรียกร้องให้มีการจัดทำจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบขึ้น

ระลึกถึง การมีผลบังคับใช้ของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล พ.ศ.2525 และการยอมรับความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2525 เกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตและย้ายถิ่นไกล ดังที่คาดไว้ในปฏิญญาแห่งริโอ พ.ศ. 2535 และบทบัญญัติต่างๆ ของวาระที่ 21 ในการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ว่ามีความต้องการเพิ่มยิ่งขึ้นสำหรับความร่วมมือทั้งในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาค และความรับผิดชอบที่มีความสำคัญยิ่งเช่นว่านั้นได้มอบหมายให้แก่องค์กรอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติตามภาระหน้าที่ของตน

คำนึงต่อไปด้วยว่า การประชุมสมัชชาใน พ.ศ. 2536 ซึ่งรับรองความตกลงขององค์กรอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงในทะเลหลวงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมง และความตกลงฉบับนี้ควรถือเป็นส่วนหนึ่งของจรรยาบรรณ

รับทราบ ด้วยความพอใจว่าองค์กรอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ โดยความเห็นชอบขององค์กรบริหารได้จัดการประชุมทางวิชาการหลายครั้ง เพื่อจัดทำจรรยาบรรณ และการประชุมเหล่านี้ได้เกิดผลเป็นความเห็นชอบที่นำไปสู่เนื้อหาของจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ

รับรอง ว่าฉันทามติแห่งกรุงโรมว่าด้วยการประมงโลก (Rome Consensus on World Fisheries) ซึ่งเกิดขึ้นจากการประชุมระดับรัฐมนตรีด้านการประมง ในระหว่างวันที่ 14-15 มีนาคม พ.ศ. 2538 นั้น ได้เร่งเร้าให้รัฐบาลและองค์กรระหว่างประเทศต่างๆ ดำเนินการตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพต่อสถานการณ์การประมงในปัจจุบัน ซึ่งรวมทั้งการจัดทำจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบให้เสร็จสมบูรณ์ และเพื่อพิจารณาถึงการให้การยอมรับความตกลงเพื่อส่งเสริมให้เรือประมงในทะเลหลวงปฏิบัติตามมาตรการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรประมง ดังนี้

1. **ตัดสินใจ** ยอมรับจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ
2. **เรียกร้อง** ให้รัฐและองค์กรระหว่างประเทศทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือภาคเอกชน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประมงทั้งหมด ประสานงานกันในการทำให้บรรลุผลและการปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายและหลักการต่างๆ ที่ได้ประมวลไว้ในจรรยาบรรณฉบับนี้
3. **เร่งเร้า** ให้คำนึงถึงความต้องการพิเศษของประเทศกำลังพัฒนาในการปฏิบัติตามบัญญัติต่างๆ ของจรรยาบรรณฉบับนี้
4. **ขอรับรอง** ให้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติให้จัดทำไว้ในแผนการดำเนินงานและงบประมาณเพื่อให้คำแนะนำแก่ประเทศกำลังพัฒนาในการปฏิบัติตามจรรยาบรรณฉบับนี้ และเพื่อขยายแผนงานให้ความช่วยเหลือระหว่างภูมิภาคเพื่อความช่วยเหลือจากภายนอกที่มุ่งสนับสนุนการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ
5. **ขอรับรองเพิ่ม** ให้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ โดยการประสานงานกับภาคีสมาชิกและองค์กรที่เกี่ยวข้องในการจัดทำแนวทางด้านวิชาการต่างๆ ตามแต่เหมาะสมเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ
6. **เรียกร้อง** ให้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติติดตามตรวจสอบและรายงานผลเกี่ยวกับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณและผลกระทบที่มีต่อการประมง รวมทั้งการปฏิบัติตามความตกลงอื่นและข้อมติอื่นขององค์กรในเครือสหประชาชาติ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมติต่างๆ ที่เห็นชอบโดยที่ประชุมสมัชชาใหญ่ในการก่อผลแก่การประชุมว่าด้วยสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่พร้อมเขตและย้ายถิ่นไกล อันนำไปสู่ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามบัญญัติของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2525 ว่าด้วยการอนุรักษ์และการจัดการสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่พร้อมเขตและย้ายถิ่นไกล
7. **เร่งเร้า** ให้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติเสริมสร้างองค์กรด้านประมงในระดับภูมิภาคให้แข็งแกร่งเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการอนุรักษ์และการจัดการประมงอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันเป็นการสนับสนุนให้ความร่วมมือและการประสานงานด้านการประมงทั้งในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระดับโลก

ภาคผนวก 3

ปฏิญญากรุงโรมว่าด้วยการปฏิบัติตามจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบ
 รับรองโดย
 ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีด้านการประมง
 องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ
 กรุงโรม วันที่ 10-11 มีนาคม พุทธศักราช 2542

1. รัฐมนตรีที่รับผิดชอบทางด้านการประมงจากประเทศต่างๆ ได้เข้าร่วมประชุมที่กรุงโรม ในระหว่างวันที่ 10-11 มีนาคม พ.ศ.2542 ตามคำเชิญของผู้อำนวยการองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) อันเป็นสัญญาณที่บ่งถึงเจตนาที่ว่าจะปฏิบัติตามจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบ ซึ่งได้มีมติรับรองไว้ในการประชุมสมัชชาขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ สมัยที่ 28 เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.2538 ในการนี้ ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีได้แสดงความชื่นชมต่อบทบาทของเอฟโอไอในการส่งเสริมสนับสนุนให้มีประเทศต่างๆ นำจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบไปใช้ และมีการยอมรับจรรยาบรรณนี้โดยประเทศสมาชิกและองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพิ่มมากขึ้นโดยลำดับ
2. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีได้กล่าวย่ำว่า ความสำเร็จในการจัดการที่ยั่งยืนในการทำการประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความมั่นคงด้านอาหารของโลก ต่อการบรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และต่อความเป็นอยู่ที่ดีของผู้คนที่เกี่ยวข้องกับประมง ที่ประชุมจึงหวังใยต่อการที่ทรัพยากรประมงทะเลส่วนใหญ่ของโลกในปัจจุบันกำลังเผชิญกับภาวะที่มีการจับมากเกินไป มีวิธีการประมงประเภทที่ทำลายพันธุ์สัตว์น้ำและใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลืองและการขยายกำลังด้านการประมงมากเกินไป อันมีผลทำให้เกิดการถดถอยทั้งในด้านผลผลิตทางการประมงและผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ที่ประชุมยังแสดงความวิตกต่อการเพิ่มขยายในการทำการประมงที่ผิดกฎหมาย ขาดการควบคุมและไม่มีการรายงานผลการทำประมง รวมทั้งการมีเรือประมงใช้ธงแสดงสัญชาติตามสะดวก ดังที่แจ้งไว้ในวรรค 33 ของภาคผนวก G ในรายงานการประชุมหารือเกี่ยวกับการจัดการกำลังประมง การประมงปลาลดลาม และการลดปริมาณนกกทะเลที่จับได้โดยบังเอิญในการประมงเบ็ดราว ที่กรุงโรมในเดือนตุลาคม พ.ศ.2541 นั้นด้วย ในกรณีนี้ แม้จะนายินดีที่อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลได้มีผลบังคับใช้แล้ว แต่ที่ประชุมมีข้อสังเกตว่า ยังมีประเทศสมาชิกเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้ให้สัตยาบันรับรองความตกลงเพื่อส่งเสริมการควบคุมเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวงให้ปฏิบัติตามมาตรการสากลเพื่ออนุรักษ์และจัดการประมง และความตกลงสหประชาชาติว่าด้วยการอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่คร่อมเขตและย้ายถิ่นไกล

3. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีได้ตระหนักถึงความสำคัญที่เพิ่มมากขึ้นของการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อเป็นแหล่งอาหารสัตว์น้ำสำหรับมวลมนุษย์ และได้ให้ความสำคัญยิ่งต่อการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำแบบยั่งยืน เพื่อส่งเสริมความมั่นคงด้านอาหาร การสร้างรายได้และการพัฒนาชนบท
 4. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรียินดีต่อการที่คณะกรรมการการประมงของเอฟเอโอในการประชุมสมัยที่ 23 เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2542 ได้รับรองแผนปฏิบัติการสากลเพื่อการจัดการกำลังประมง การอนุรักษ์และจัดการปลาดุกรวม และการลดปริมาณการจับนกทะเลโดยบังเอิญในการประมงเบ็ดราวภายใต้กรอบของจรรยาบรรณในการทำการประมง
 5. ที่ประชุมตระหนักดีว่าการปฏิบัติการตามจรรยาบรรณและแผนปฏิบัติการโดยสมบูรณ์นั้นจำเป็นต้องอาศัยทรัพยากรต่างๆ มากพอควร และไม่อาจปฏิบัติได้โดยเร็วหรือโดยง่ายหากมาตรการต่างๆ ที่ได้รับรองไว้ไม่ได้ได้รับการเอาใจใส่ติดตามเท่าที่ควร มีหลายประเทศยังคงต้องการความช่วยเหลือทั้งทางด้านวิชาการและด้านงบประมาณจากองค์กรต่างๆ ทั้งในระดับพหุภาคีและหรือทวิภาคี และจากเอฟเอโอเพื่อช่วยให้ประเทศเหล่านี้สามารถประยุกต์ใช้จรรยาบรรณและแผนปฏิบัติการดังกล่าวได้
 6. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีให้ข้อสังเกตว่า ควรจะได้พิจารณาโดยรอบคอบยิ่งขึ้นในการพัฒนาวิธีการเชิงระบบนิเวศเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาและจัดการประมง
 7. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีมีข้อสังเกตอีกด้วยว่า วาระด้านการค้าและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำนั้นควรจะได้พิจารณาภายใต้กรอบของจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบนี้
 8. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีได้เน้นถึงบทบาทสำคัญขององค์กรจัดการประมงระดับภูมิภาคในการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามจรรยาบรรณในการทำการประมง
 9. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีรับทราบถึงความสำคัญที่เพิ่มทวีขึ้นของการประมงเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ และได้ย้ำถึงความจำเป็นที่จะต้องควบคุมให้ปฏิบัติในรูปแบบยั่งยืนและสอดคล้องกับจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบ
 10. ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีให้ข้อสังเกตว่า ยังมีมาตรการอื่นๆ ในจรรยาบรรณในการประมงที่ควรจะพัฒนาต่อไป อาทิเช่น วิธีการแปรรูปหลังการจับ การปรับปรุงวิธีทำการประมง การค้าสัตว์น้ำอย่างรับผิดชอบ และการส่งเสริมงานวิจัยด้านการประมง
 11. ที่ประชุมย้ำถึงความสำคัญของปฏิญญากรุงโรมว่าด้วยความมั่นคงด้านอาหารและแผนปฏิบัติการจากการประชุมสุดยอดของโลกด้านอาหาร โดยเฉพาะวรรค 33 (d) ที่อ้างถึงปฏิญญาเกียวโตและแผนปฏิบัติการที่ได้รับรองไว้เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2539 ซึ่งที่ประชุมระดับรัฐมนตรีเชื่อว่าควรนำมาใช้เป็นหลักการเบื้องต้นในการจัดทำกรอบยุทธศาสตร์สำหรับ พ.ศ.2543-2568 ของเอฟเอโอ
 12. โดยผลสรุป ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีได้จัดทำปฏิญญาว่าด้วยการปฏิบัติตามจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้
- เรา คณะรัฐมนตรี และผู้แทนรัฐมนตรีที่ได้มาประชุมที่กรุงโรม เมื่อวันที่ 10-11 มีนาคม 2542 ขอประกาศโดยไม่มีอคติต่อสิทธิและข้อผูกพันของรัฐตามกฎหมายระหว่างประเทศ ว่า เรา

- a) **ยืนยัน**ว่าองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) และองค์กรที่บริหารได้มีส่วนบำรุงที่สำคัญยิ่งต่อการควบคุมการประมงสากล และเอฟโอไอพร้อมกับองค์กรจัดการด้านการประมงระดับภูมิภาคอื่นๆ จัดเป็นเวทีอันเหมาะสมแก่การเจรจาปัญหาด้านการประมงที่สำคัญ โดยเหตุนี้ จึงขอให้องค์กรให้ความสำคัญเพิ่มขึ้นต่อการประมงและจัดสรรทรัพยากรในแผนงานประจำของเอฟโอไอให้แก่กิจกรรมทางด้านการประมงเพิ่มมากยิ่งขึ้นด้วย
- b) **เน้น**การคงให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่องในการปฏิบัติตามปฏิญญากรุงโรมว่าด้วยความมั่นคงด้านอาหารและแผนปฏิบัติการของการประชุมสุดยอดของโลกด้านอาหาร
- c) **เห็นพ้อง**ให้ความสำคัญสูงสุดเพื่อบรรลุความยั่งยืนทั้งในการจับสัตว์น้ำโดยการประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำภายใต้กรอบเชิงระบบนิเวศ โดยคำนึงถึงภาวะเฉพาะแหล่งและความต้องการของประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นหมู่เกาะเล็กๆ
- d) **จะยินดีร่วมมือ**กับรัฐอื่นๆ และองค์กรระหว่างรัฐบาลและองค์กรเอกชน ตลอดจนสถาบันการเงินที่เกี่ยวข้อง ในการส่งเสริมให้มีการใช้จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบอย่างมีประสิทธิภาพ
- e) **สนับสนุน**ให้เอฟโอไอพัฒนาคู่มือวิชาการเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการทำประมงด้านอื่นๆ เพิ่มขึ้นเพื่อสนับสนุนการนำไปใช้ในระดับประเทศ
- f) **กำหนด**ให้ความสำคัญลำดับสูงต่อการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการสากลเพื่อการจัดการกำลังประมง การอนุรักษ์และจัดการปลาฉลาม และการลดปริมาณการจับนกทะเลโดยบังเอิญจากการประมงเบ็ดราว และการจัดทำมาตรการที่จะก่อให้เกิดสมดุลระหว่างกำลังทำการประมงกับปริมาณทรัพยากรประมงที่มีอยู่ภายใต้กรอบแผนงานระดับชาติ
- g) **ขอรับรอง**ให้เอฟโอไอคงดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการปรับปรุงบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบขององค์กรประมงในระดับภูมิภาคของเอฟโอไอและการประสานความร่วมมือกับองค์กรจัดการประมงอื่นๆ ในภูมิภาค เพื่อให้มีการนำจรรยาบรรณในทางการประมงไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- h) **จะดำเนินการ**ที่จำเป็นโดยให้ความสำคัญต่อการเข้าร่วมเป็นภาคีของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ความตกลงเพื่อส่งเสริมการควบคุมเรือประมงที่ทำการประมงในทะเลหลวงให้ปฏิบัติตามมาตรการสากลเพื่อการอนุรักษ์และจัดการประมงและความตกลงสหประชาชาติว่าด้วยการอนุรักษ์และจัดการสัตว์น้ำชนิดพันธุ์ที่ครอบคลุมเขตและย้ายถิ่นไกล เพื่อก่อให้เกิดผลบังคับใช้ที่ดีที่สุด

- i) **เร่งรัด** ให้เอฟเอไอช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาซึ่งแสวงหาแนวทางปฏิบัติตามจรรยาบรรณในการทำการประมง และเชิญชวนองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือและสถาบันการเงินให้เพิ่มความช่วยเหลือทางด้านวิชาการและสนับสนุนด้านการเงินเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้
- j) **จะพัฒนา** แผนปฏิบัติการสากลเพื่อให้สามารถควบคุมการประมงทุกรูปแบบที่ผิดกฎหมาย ขาดการควบคุมและไม่มีการรายงานผลการทำประมง รวมทั้งเรือประมงที่ใช้ธงแสดงสัญชาติตามสะดวก ดังที่ได้รายงานไว้ในย่อหน้าที่ 33 ของภาคผนวก G ในรายงานการประชุมหรือเกี่ยวกับการจัดการกำลังประมง การประมงปลาลดลาม และการลดปริมาณนกทะเลที่จับได้โดยบังเอิญในการประมงเบ็ดราว ที่กรุงโรมในเดือนตุลาคม พ.ศ.2541
- k) **จะหารือ** วาระเกี่ยวกับการค้าและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำภายใต้กรอบของจรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ
- l) **เรียกร้อง** ให้ผู้ที่ใช้ทรัพยากรประมงทั้งหมดประยุกต์ใช้จรรยาบรรณในการทำประมงอย่างรับผิดชอบ
- m) **สนับสนุน** ให้เอฟเอไอคงดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการเน้นความมีส่วนร่วมและการใช้พหุวิทยาการในกรอบยุทธศาสตร์ พ.ศ.2543-2558 อันถือเป็นความพยายามส่วนหนึ่งของเอฟเอไอที่จะเสริมต่อความเป็นเอกขององค์กร
- n) **จะดำเนินการร่วมกัน** โดยผ่านทางเอฟเอไอและความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประมงทั้งหมดในการแสวงหาวิธีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประมงของโลกอย่างเหมาะสมและยั่งยืน (รวมทั้ง) ลดการใช้ยาสีฟันเปลี่ยนและการใช้วิธีการประมงที่ทำลายทรัพยากร โดยการส่งเสริมการทำประมงอย่างรับผิดชอบ การตรวจสอบติดตามการประมงอย่างผสมผสานและมีประสิทธิภาพการใช้แนวทางเชิงระบบนิเวศในการจัดการประมง และส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำอย่างยั่งยืนให้เจริญยิ่งขึ้น อันจะทำให้ส่วนบำรุงจากการประมงมั่นคงตามเป้าหมายทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศและบรรลุสู่ความมั่นคงด้านอาหารของโลก

ปฏิญญากรุงโรมว่าด้วยการประมงอย่างรับผิดชอบนี้ยอมรับโดยเอกฉันท์โดยที่ประชุมระดับรัฐมนตรีเกี่ยวกับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณในการทำการประมงอย่างรับผิดชอบซึ่งจัดขึ้นที่กรุงโรมในระหว่างวันที่ 10-11 มีนาคม พ.ศ.2542 การประชุมนี้มีผู้แทนจากประเทศสมาชิกของเอฟเอไอรวม 126 ประเทศ เข้าร่วมประชุม คือ แอลเบเนีย แอลจีเรีย แองโกลา อาร์เจนตินา ออสเตรเลีย ออสเตรีย บาฮามาส บังกลาเทศ บาร์เบโดส เบลเยียม เบลีซ เบนิน บราซิล บัลแกเรีย บรูไนดารุสซาลาม บรูไน กัมพูชา แคนาดา คาบเวร์ดี ซาอุดีอาระเบีย จีน โคลัมเบีย สาธารณรัฐคองโก คอสตาริกา โกลด์โคสต์

โครเอเชีย คิวบา ไซปรัส สาธารณรัฐเช็ก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี เดนมาร์ก โดมินีกา สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ อียิปต์ เอลซัลวาดอร์ เอิเทรีย เอสโตเนีย เอธิโอเปีย ประชาคมยุโรป ภายอานา เฮติ ฮังการี ฮอนดูรัส ไอซ์แลนด์ อินเดีย อินโดนีเซีย อิรัก ไอร์แลนด์ สาธารณรัฐอิสลาอาหารัน ฟิจิ ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส กาบอง แกมเบีย เยอรมนี กานา กรีซ เกรเนดา กัวเตมาลา กินี กินีบิสเซา อิตาลี จาเมกา ญี่ปุ่น เคนยา สาธารณรัฐเกาหลี ไลบีเรีย สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาชนอาหรับลิเบีย ลิทัวเนีย มาดากัสการ์ มาเลเซีย มอลตา รอรีเชียส เม็กซิโก โมร็อกโก โมซัมบิก นามิเบีย เนปาล เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ ไนจีเรีย นอร์เวย์ โอมาน ปากีสถาน ปานามา ปารากวัย เปรู ฟิลิปปินส์ โปแลนด์ โปรตุเกส กาตาร์ โรมานีเย เซนต์คิตส์และเนวิส เซนต์ลูเชีย เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์ ซามัว ซาอุดีอาระเบีย เซเนกัล สโลวีเนีย แอฟริกาใต้ สเปน ศรีลังกา ชูदान สวีเดน ซีเรีย แทนซาเนีย ไทย สาธารณรัฐมาซิโดเนีย ตองกา ตรินิแดดและโตเบโก ตูนิเซีย เดอร์กี ยูกันดา สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา อูรุกวัย วานูอาตู เวเนซุเอลา เวียดนาม เยเมนและแซมเบีย

ประเทศต่อไปนี้ได้เข้าร่วมประชุมด้วย

หมู่เกาะมาร์แชลล์

สหพันธรัฐรัสเซีย

สำนักवादิกัน

คณะมนตรีแห่งยุโรป

องค์การละตินอเมริกาเพื่อพัฒนาการประมง (OLDEPESCA)

องค์การกรีนพีซสากล

องค์การสัมพันธภาพสหกรณ์ระหว่างประเทศ (ICA)

คณะมนตรีสตรีสากล (ICW)

จัดพิมพ์เผยแพร่โดยความร่วมมือระหว่าง

องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ

กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ศูนย์พัฒนาการประมงแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย

สมาคมผู้ผลิตอาหารสำเร็จรูป

กลุ่มบริษัทศิริชัยการประมง จำกัด

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดยความร่วมมือระหว่าง
องค์การอาหารและเกษตร
แห่งสหประชาชาติ
กรมประมง
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ศูนย์พัฒนาการประมง
แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย
สมาคมผู้ผลิตอาหารสำเร็จรูป
บริษัท ศิริชัยการประมง จำกัด.